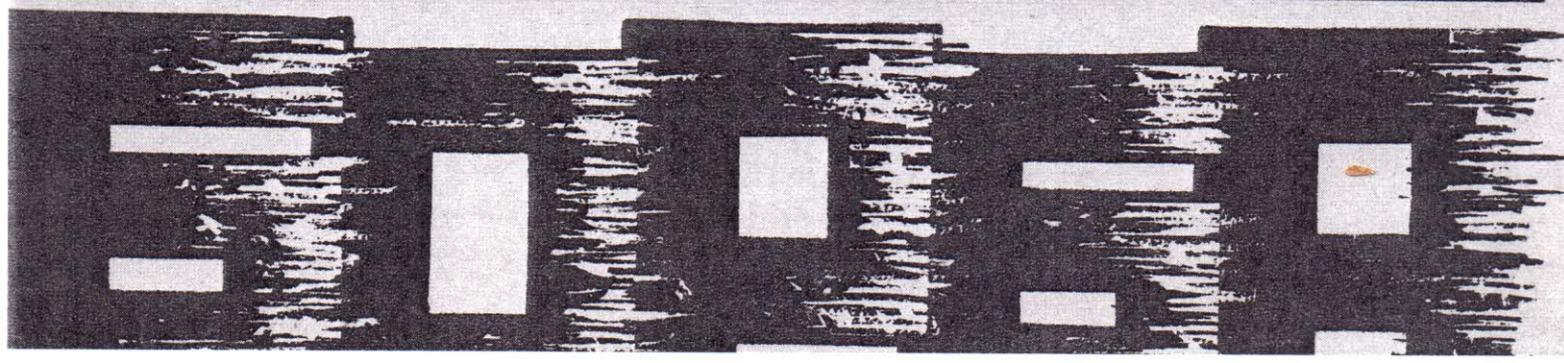

1 КНИЖКА

ДИВАДИН
1945

БОРБА

Месечно илюстрирано списание
на Българските национални освободителни войски

Отговорен редакторъ: Д-ръ Хр. Поповъ
Издава: Der Reichsführer-
Hauptamt

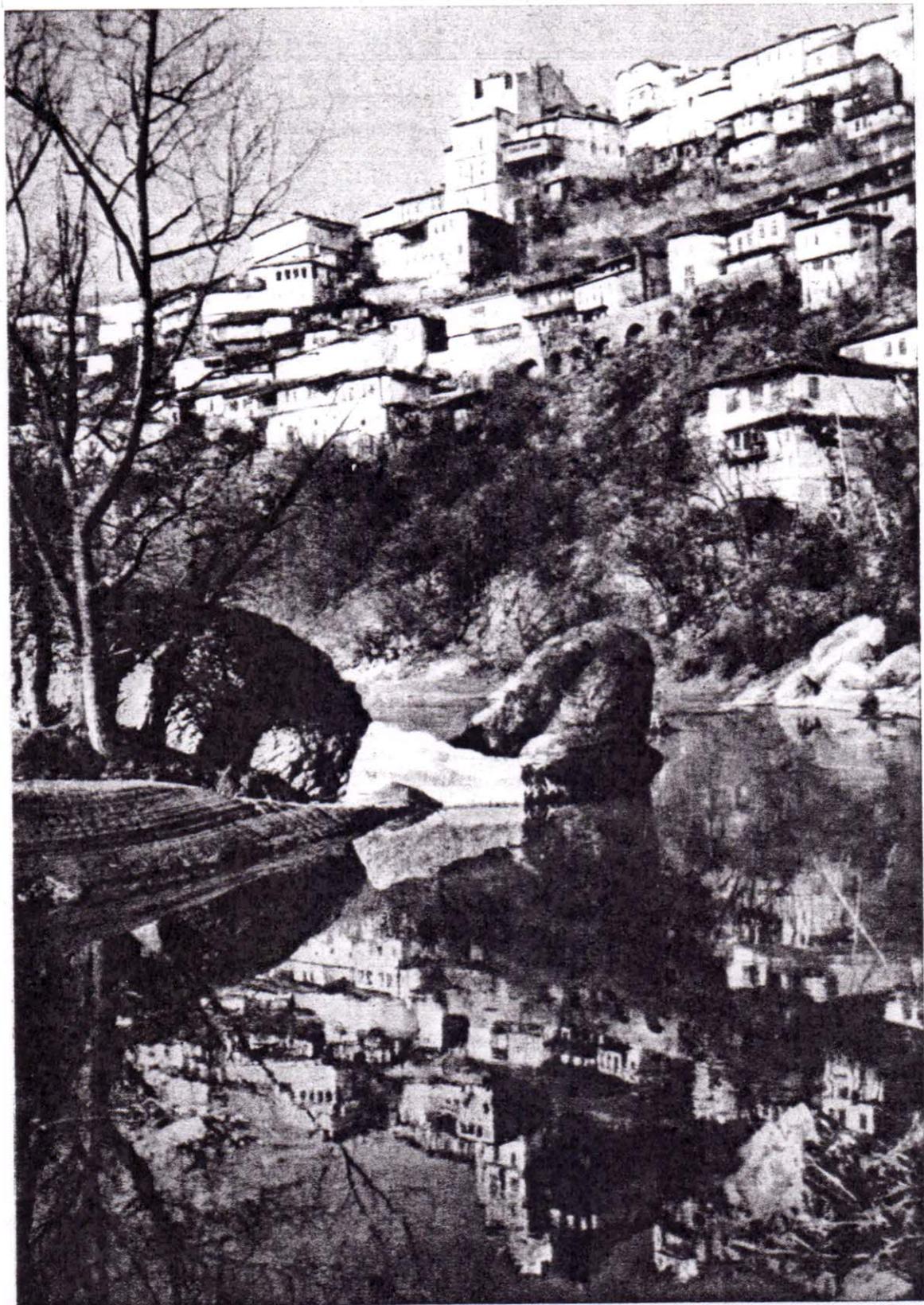
Съдържание

Позивъ на Българското национално правителство . . .	2
Адолфъ Хитлеръ	3
Генералъ Никола Жековъ къмъ доброволцитъ отъ В. Н. О. В.	4
Борба	6
Европа ще победи	10
Борци за национална България. Генералъ Христо Луковъ	11
На общъ фронтъ срещу болшевиѝзма	12
27 години подъ болшевишко иго	14
Истинскиятъ социализъмъ	15
Нашата красива Родина	16
Българската държавна идея	18
Хроника на войната	19
Европейски прегледъ	21
Бележникъ Кой ще измие петното?	22
Защо воюва България?	22
Отъ тукъ — отъ тамъ	23
Какво пишатъ другитъ	24
Завещание, разказъ	26
Отмора за очитъ	29
Кой както може, фейлетонъ	30
Смѣхъ по лъжичка	33

Снимки: П. Баевъ (1), Б. Маджаровъ (2), Сертевъ (1),
Фото «Изкуство» (1), Кацевъ (1), Charlotte Rohrbach (2),
Ullmann (1), Javolim (1), Schwann (1), Foto Ufa - v. Boe-
ticher (3). Илюстрации и рисувани заглавия: Хрис —

Адресъ на редакцията: «Борба»
Berlin-Dahlem, Pücklerstr. 16

Печатъ: Rotadruk Wilhelm Meyer KG., Berlin SW 68

**Велико Търново,
градът - приказка, старият
свидетел на слава и величие.**

ПОЗИВЪ КЪМЪ БЪЛГАРИТЪ ВЪ ГЕРМАНИЯ

Братя българи!

По силата на редица грѣшки, допуснати отъ правителствата въ България презъ последнитѣ години, ние рискуваме да загинамъ като народъ за трети пѣтъ. Да се говори за тѣзи грѣшки днесъ, когато се създава и кове единъ новъ свѣтъ за столѣтия напредъ, съ цената на цвѣта на европейската цивилизация — нейната младежъ, е престѣпно. Дойде вече часътъ, не за униние и колебание, а за твърдостъ и решителностъ. Затова погледътъ на всѣки българинъ трѣбва да бѣде устременъ напредъ — къмъ хубавото бѣдаще, което ние всички, познавайки грѣшкитѣ на миналото, трѣбва да изковемъ за нашата измѣнена Родина.

Българи!

Единствениятъ начинъ за преуспѣване, както на отдѣлниятъ човѣкъ въ живота, така и на единъ народъ въ неговия исторически пѣтъ, е способността му и жилавостта му за борба. Тази жилавостъ, завещана ни отъ прадѣдитѣ, ни запази като племе, а по-късно и като народъ, въпрѣки превратноститѣ въ нашата сѣдба. Тази жилавостъ за борба е единствената гаранция за бѣдещата дълго-вѣчностъ на българския народъ.

Борбата за освобождението на България отъ еврейско-болшевишкитѣ поробители е въ ходъ и се намира въ сигурни рѣце. Тя се води вече въ предѣлитѣ на нашето Отечество отъ достойни български синове и ще бѣде дейно подпомагана отъ Българското национално правителство и отъ нашия могѣщъ съюзникъ — Великиятъ Германски Райхъ. Тази борба ще успѣе въпрѣки всичко.

Българитѣ въ Германия, имащи възможностъ да работятъ и се борятъ при много по-благоприятни условия отъ своитѣ събратя въ България, иматъ още по-голѣмото морално и историческо задължение предъ своя народъ да издигнатъ високо факела на борбата, като имъ се притекатъ на помощъ. Българитѣ въ България на орѣжие ни зоватъ!

Българи!

Въ ходъ е формирането на Български национални освободителни войски. Постѣпете масово въ тѣхнитѣ редове, които ви очакватъ. Покажете се достойни потомци на нашитѣ прадѣди, дѣди и бащи, които така всеотдайно и многократно очертаваха съ кръвта си границитѣ на Велика и Обединена България и устояваха свободата ѝ. Знайте, че нѣма благополучие, нѣма радостъ, безъ Отечество. Знайте, че настоящата гигантска борба, която изнася на плещитѣ си германската младежъ, е борба не само за Германия, а за Европа, за европейската цивилизация, къмъ която като нераздѣлна съставна частъ е и нашето Отечество-България. А това изисква, къмъ усилията на благородния германски народъ да прилѣземъ и ние нашитѣ, колкото и малки да сѣмъ тѣ.

Млади българи!

Българското национално правителство ви кани на борба, срещу поробителитѣ на нашето Отечество. Затова наредете се подъ българския лѣчезаренъ трибагреникъ, независимо отъ досегашнитѣ ви партийни, организационни и лични разбирания. Нека всички се почувствуваме братя и търсимъ това, което ни обединява, а не това, което ни раздѣля. Нека не се забравя, че за насъ Отеството е нѣщо свято и велико, затова за него ние ще се боримъ и работимъ, за него и ще умремъ, за да остане то свободно и щастливо, да живѣе въ вѣковетѣ.

Ние не се съмняваме, че всѣки българинъ въ Германия, който обича Родината си, ще изпълни дълга си къмъ нея и ще се отзове на този апелъ, като се обади писмено на адресъ: Bulg. Kriegsministerium, Wien IV, Wohllebengasse 4.

Всички на борба за изгонване на болшевицитѣ отъ България!

Нека Богъ благослови нашитѣ усилия и ни води неотклонно къмъ поставената целъ!

Виена, 1 ноемврий 1944 г.

(п) Проф. Ал. Цанковъ

МИНИСТЪРЪ ПРЕДСЕДАТЕЛЪ И МИНИСТЪРЪ НА ВОЙНАТА

(п) Полковникъ отъ г. щ. Н. Костовъ

НАЧАЛНИКЪ ЩАБА НА ВОЙСКАТА И МИНИСТЪРЪ БЕЗЪ ПОРТФЕЙЛЪ

Арно Брекеръ

Водачътъ

«Единъ народъ, който иска да живѣе и успѣва,
не трѣбва да забравя нито за секунда, че на този
свѣтъ нищо не се подарява и, че борбата е баща
на всички нѣща.»

Адолфъ Хитлеръ

Генералъ Никола Жековъ къмъ доброволцитъ отъ Българскитъ национални освободителни войски

Българи! Една безидейна и двулична политика на последнитъ нѣколко български правителства подкопаваше до основа международното положение на България, свързала съдбата си съ Великия германски райхъ въ сегашната война.

Такава една бездушна и колеблива въ побудитъ си политика на лекомислени хитрувания докара възможность на една малка група отъ конспиратори по професия да извършатъ лесно и безъ противодействие преврата на 9 септемврий 1944 г., излагайки българския народъ като беззащитна плячка на болшевишкия тероръ.

Тѣй злополучно се създаде едно неочаквано положение на нашата нещастна родина, като отъ животворна свѣтлина се премина неочаквано въ тревоженъ мракъ относно нашето бждеще като държава и народъ.

Тѣй българскиятъ народъ изпадна въ незавидната участъ да бжде като несъзнателенъ наемникъ въ сатанинската борба срещу германския народъ.

Съ такава политика на лична злоба и умопомрачение България бѣ злепоставена не само предъ Великия райхъ, който воюва и за съдбата на българския народъ, но дори и въ очитъ на цѣлия свѣтъ, билъ той и врагъ въ тази война. Намѣсто духовна енергия, морална сила и фактическа готовность да бранимъ съ твърдость и упоритость националното право и политическо обединение на България, се посрами скандално, като родоотстъпнически злоупотрѣби съ въоръженитъ си сили, насочени отъ самозваното правителство не да бранятъ националнитъ и политически интереси, а да съдействуватъ за тѣхното проваляне.

А още преди 30 години, когато България бѣ ограбена и изоставена отъ всички, Германия възприе, съ чувства на международна справедливость, нашата национална кауза, призната и застъпена съ рицарски благороденъ жестъ отъ гениалния, добросъвестния и великъ Фюреръ Адолфъ Хитлеръ, въ сегашната война.

Но моралното падение достигна до тамъ, че България бѣ цинично изнудена да се опозори до край, като обяви война и на Великия райхъ! Война на единъ великъ по качества народъ, който въ предишната и сегашната война даде много жертви по бойнитъ полета на българскитъ родни краища!

Но Великиятъ райхъ на Адолфъ Хитлеръ не ще пропадне, въпрѣки всички напѣни на неговитъ заклетни врагове, въпрѣки всички тѣхни злодеяния въ тази война. Обаче крайниятъ успѣхъ на Германия не би облекчилъ положението на България, ако тя е съ оръжие въ ржка срещу другаритъ и приятелитъ на българския народъ, които съ тежко огорчени отъ върломяването на сегашната българ-

ска политика, но сж основателно увѣрени, че тази нещастна политика е едно печално недоразумение и, че то ще бжде отъ самия развой на утрешнитъ събития премахнато.

Драги българи!

Бидейки щастливо вѣнъ отъ България и, свободни отъ вилнѣющата сега тамъ болшевишка напасть, нека се покажемъ достойни чада на нещастната ни родина и да докажемъ съ борчески дѣла, че сегашната политика на България е само едно прескрѣбно недоразумение, че на-

ционалното дѣло и свободата на българския народъ не ще останатъ зависими отъ своеволията на лекомислени натрапници, които навѣрно се разкайватъ вече отъ погрѣшната си постѣпка. Докажете, че правата за достоенъ животъ на нашия народъ не съ раболепно любоугодничество за чужди и противни интереси се постигатъ, а съ борба и лично себеприцание и, че възвишената идея, която ви вдѣхновява и ржководи, е по-силна отъ всѣкакви противодействия на една прескрѣбна действителность, която трѣбва да премахнемъ на всѣка цена и ще я премахнемъ. Нека бждемъ достойни защитници на честта и родолюбивото съзнание на нашия злепоставенъ днесъ народъ. Бждете увѣрени, че съ купнежъ въ душата си очаква помощъ отъ васъ не само народътъ, но и войницѣтъ въ България, опомнилъ се отъ деморализаторската заблуда, за да бжде злоупотѣбено съ неговитъ родолюбиви чувства. Нека съ готовностьта си да имъ подадемъ ржка и

внушимъ на всички, че още нищо не е изгубено, щомъ народътъ ни единодушно засвидетелствува съ дѣла, че е достоенъ за по-добра участъ отъ сегашната. Вашата заслуга предъ бждещето ще бжде не по-малка отъ безсмъртнитъ заслуги на нашитъ борци отъ епохата на Възраждането ни.

Съ васъ съмъ и азъ. Напредналата ми възраст не ще ми попречи, надѣвамъ се, да изпълня и азъ дълга си докрай въ борбата за по-щаслива съдба на родината ни.

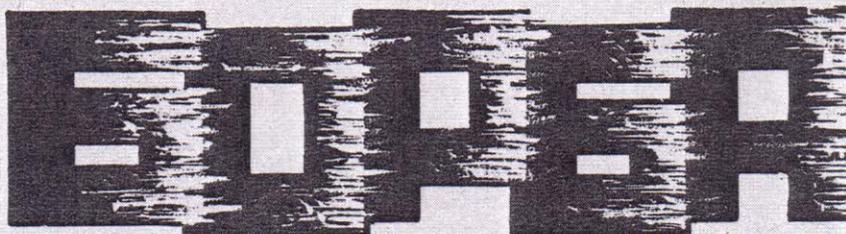
Да живѣе свободна, независима и национално обединена България!

Генералъ
Никола Жековъ

ИВАНЪ РОГОЗАРОВЪ

Полковникъ-Командиръ
на Бълг. национални освоб. войски

тъ първитѣ още дни на своето сществуване, въ далечнитѣ вѣкове преди Христа, българското племе, водено отъ своитѣ славни ханове, е било принудено да води непрестанна борба за животъ — борба срещу по-голѣми и по-могъщи отъ него народи въ предна Азия. По-късно, когато българитѣ сж съставлявали частъ отъ голѣмото и страшно господарство на хунитѣ, Атила и неговитѣ предшественици сж имъ възлагали важнитѣ и отговорни задачи — да бранятъ южния, най-лѣвия флангъ на това хунско господарство, срещу древния Китай и войнственитѣ народи на Мала Азия. Българското племе, и тогава още, е било напълно дорасло за тѣзи тежки бойни задачи и въ непрестанни борби е изпълнявало историческитѣ задачи, които времето му е налагало. Въ тѣзи борби българитѣ никога не сж били бити. Въ онѣзи времена. тѣ не сж знаели какво значи

поражение. Тѣхниятъ боевъ духъ е билъ здраво закаленъ, тѣ непоколебимо сж вѣрвали въ своитѣ собствени сили и сж побеждавали.

Борбата е вѣчниятъ сплтникъ на българитѣ. Отъ времето, когато Исперихъ премина Дунава и се настани на северъ отъ Балката, до день днешенъ нашето племе, нашиятъ български народъ, не е ималъ нито веднажъ по-дълги периоди на миренъ и спокоенъ животъ. И когато първото българско царство се закрепи и могъществото му привлече вниманието на Византия отъ югъ и народитѣ отъ северъ, тогава, въ тѣзи именно времена още, и византийци и всички други съседни отъ западъ и северъ разбраха, че на Балканския полуостровъ се е появилъ новъ, могъщъ и пѣленъ съ животъ и енергия младъ народъ, който скоро ще оспори първенството имъ на Балкана и въ просторитѣ на Югоизточна Европа.

Тукъ именно, на първо мѣсто, трѣбва да се търсятъ причинитѣ, които създадоха за насъ българитѣ условието за вѣчна и нестихваща борба срещу враговетѣ на нашето царство и на нашия народъ. Борбата стана наша сждба. Тя продължи презъ вѣковетѣ, премина презъ Клокотница, по-късно презъ Шипка и Шейново, презъ Сливница и Драгоманъ, презъ Одринъ и Тутраканъ, спрѣ се за мигъ при Завоя на Черна и като премина синитѣ води на Охрида, кацна запѣхтяна надъ роднитѣ Балкани.

Но Борбата не стихна! Тя живѣе въ гърдитѣ на българина, тя се подхранва отъ нашето роднително

воля за животъ. Защото младъ и коравъ е българскиятъ народъ, силенъ и жилавъ е неговиятъ духъ, неговиятъ боенъ духъ, и никаква сила не е въ състояние да го срази.

Превратноститѣ на сѣдбата сѣ били въ всички времена пробния камъкъ за народитѣ въ тѣхния исторически животъ.

Въ своя хилядолѣтенъ животъ българскиятъ народъ многократно е билъ поставянъ отъ сѣдбата на изпитание. Многократно животътъ на народъ и държава е висѣлъ на косъмъ и враговетѣ ни сѣ изпитвали предварителна радостъ предъ страшната сѣдба, която се е чертаела за нашето бѣдеще. И въпрѣки това, калениятъ български боенъ духъ, подкрепянъ и окрилянъ отъ българския творчески гений, е спасявалъ въ последния часъ Отечеството.

Днесъ, повече отъ всѣки други пѣтъ, сѣдбата е поискала щото на България да бѣде поставена най-тежката задача и най-жестокото изпитание, преодоляването на което ще бѣде и най-големиятъ изпитъ, който българскиятъ народъ е

ималъ до сега да издържи въ своя исторически животъ.

Ето, ние сме поставени предъ дилемата да бѣдемъ или да не бѣдемъ! Нашата сѣдба и днесъ, за щастие, е пакъ само въ наши рѣце. Ние и днесъ сме сами ковачи на нашата сѣдба — сѣдбата на България. И както винаги, така и сега нашата задача започва и свършва само съ борба!

Да се подготвимъ въ кѣсото време, което имаме на разположение за кървавата и бизмилостна борба, която стои предъ насъ. Да се подготвимъ за жертвитѣ, които нашиятъ измѣченъ народъ иска отъ насъ, за да получи отново свободата си.

Нашитѣ сили сѣ окриляни отъ несъкрушимия вѣковенъ боенъ духъ на нашитѣ предци, затова и този пѣтъ ние ще победимъ!

Българскиятъ народъ се роди въ борба. Той израстна и се кали сѣщо въ борба. Въ борба живѣе и днесъ нашиятъ храбъръ народъ и чрезъ борбата единствено очаква изгрѣването на слънцето на свободата надъ Родината.

БОРБАТА Е БИЛА И ОСТАВА НАША СѣДБА!

Проф. Кожухаровъ

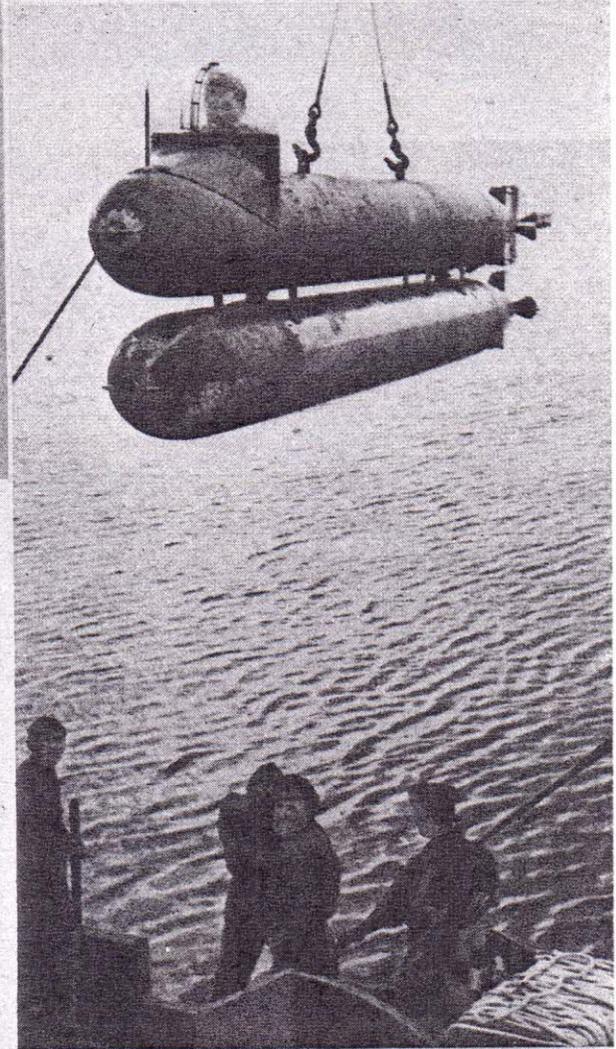
Битката при Клокотница — 1230 г.

Царь Иванъ Асенъ II разби войскитѣ на Теодоръ Комненъ, а него

Съ несъкрушимъ духъ и нови оръжия Германия крачи къмъ победата

V 1 лети къмъ Лондонъ

Управлявана торпила

Танковиятъ юмрукъ

Ракетниятъ принципъ, приложенъ въ далекобойното оръжие V 1, намира приложение сѣщо и въ морската и сухоземна война. «Управляваната торпила», танковиятъ ужасъ», «танковиятъ юмрукъ», ракетнитѣ оръжия, най-новиятъ типъ долѣжйски само-

Млада България

Европа ще победи

Марсъ, богът на войната, радостно потрива ръце. Действителността надмина неговите и най-оптимистични очаквания. Той не може да си спомни никое друго време от многото столетия негова дейност, когато мечът му да е хвърлял сѣнка и надъ петтѣ континента, нито тъй дълбоко да е било морето отъ пролѣта човѣшка кръвь. Кой отъ неговите събрата на Олимпъ може да се похвали съ постижение отъ този размѣръ?

Да оставимъ стария богъ, ненаситенъ на бойни подвизи, да се радва на успѣхите си. Насъ, малките човѣци, ни занимаватъ други, по-тежки проблеми. Намъ предстои да изведемъ на добъръ край тази война, отъ която зависятъ нашиятъ личенъ животъ, сѣдбата на нашите деца, бъдещето на народите ни.

Неизмѣримо голѣма и неизразима съ думи е заслугата на Водача на Германия Адолфъ Хитлеръ, че пръвъ съзрѣ опасността отъ болшевиѣма и пръвъ извади мечъ за борба срещу него. Малко бѣха народите преди това, които имаха пълното съзнание за сериозността отъ тази опасностъ. Брояха се на прѣсти тѣзи, които бѣха надали тревоженъ вѣкъ срещу червената проказа, започнала да трови народното съзнание и рушаща устоите на държавите имъ. Тѣхниятъ вѣкъ остана въ повечето случаи нечутъ, а хората и народите продължаваха да спятъ, приятно опоявани отъ една хитра пропаганда.

Първите още удари на германския мечъ разкъсаха дебелата завеса, задъ която се криеше болшевиѣмътъ. Падна маската, която пречеше на народите да видятъ истинския образъ на едно чудовище. Неговиятъ видъ събуди заспалите. И по пжтищата къмъ бойното поле тръгнаха наредъ съ германския войникъ най-доблестните синове на народите отъ студения северъ до слънчевия югъ. Тѣ съ готовностъ смѣниха цивилните дрехи съ войнишката куртка. Подвизите имъ бѣха тухлитѣ, младата имъ кръвь-цимента, съ които започна градежа на една величествена сграда — Нова Европа.

Болшевиѣмътъ бѣше забравилъ да впише въ смѣтката си бодрия духъ на европейските народи, защото вѣрваше и се кланяше само на материята. И сега, когато видѣ насочена срещу него гората отъ копия, на които се вѣяха гербовете на почти всички европейски държави, той бѣше повече отъ неприятно изненаданъ-той се почувствува смъртно заплашенъ. Отъ Москва, леговището на червенния паякъ, който искаше да оплете въ отровна си паяжина цѣлото земно кълбо, потекоха рѣки отъ злато, по етера се понесоха безкрайни лѣжи, увѣрения, заглахи и обещания къмъ народите. Еврейските и масонски централи подеха въ унисонъ тази пѣсенъ. Всички възможни срѣдства бѣха поставени въ ходъ, за да бѣде възприетъ и наученъ новия шлагеръ: «Народи, пазете се отъ фашиската опасностъ. Тя носи край на свободата ви.» Временни трудности за германските войски бѣха умѣло използвани, за да се разколебае вѣрата въ твърдостта и силата на Германия. Тази пропаганда намѣри на мѣста благоприятна почва и пуста корени. Тя подхранваше незадоволени амбиции, инжектираше умраза съ най-големите дози подлостъ, лѣжа и лицемѣрие и така печелеше нови хора. Слаби души повѣрваха, уморени рѣце изпустаха мечовете. Редовете на борците срещу болшевиѣма се разрешиха. Високо вдигнатъ остана въпрѣки всичко чиличениятъ юмрукъ на германския войникъ. Неговите удари продължаваха да бѣдатъ все така тежки и съкрушителни. Невъобразимо голѣма остана и вѣрата

му въ правотата на неговата борба- борба за спасение на Европа, борба за спасението на свѣта отъ болшевиѣма Малко, обаче, останаха народите, които продължиха даватъ подкрепа въ тази борба. Тукъ владетели подадо рѣка на неприятеля, съ единствената надежда, че корните ще останатъ да блестятъ на главите имъ, таи държавници, безъ да питатъ народите си, обърнаха кормлата на повѣрените имъ кораби, и Германия се ви, почти сама въ борбата.

А сега? Нима болшевиѣмътъ все пакъ ще стане нова одежда, която ще облекатъ народите на Европа? — Е Провидението иска само да постави на новъ, последенъ изпитъ народите, за да провѣри тѣхната жизнеспособностъ, тѣхната воля за свободенъ животъ. И народите на Европа ще издържатъ този изпитъ. Тѣ вече започватъ да даватъ първите сполучливи отговори на проблемите които имъ поставя за разрешение новата действителностъ. Синовете на героична Суоми стократно проклинатъ безмиеето на човѣка, когато издигнаха като свой вождъ, здето повѣрва, че съ колѣничене предъ силата ще могатъ да спаси народа си. Балтийските народи повторно и пиватъ ужаса на болшевишкия тероръ. Румѣните и живѣватъ тежкото разочарование да видятъ обещания на победителя останали само на книга. Българския народъ отвара широко очи предъ жестоката истина, която не му носи нищо друго освенъ страдание. Сърбия трѣб да изсѣжда нови скѣпи капки кръвь отъ израненото тѣло. Гърците изгарятъ прѣстите си въ огъна на една борба, чийто резултатъ е само единъ- разрушения и мѣж Къмъ лѣчезарното италианско небе вмѣсто пѣсни се и дигатъ проклетия, отправени къмъ тѣзи, които доведо заедно съ «свободата» и гладъ, мизерия, белести, тероръ Французите се чувствуватъ въ собствената си страна като въ чужбина, защото тамъ «освободителите» управлватъ. Белгия и Холандия се разтърсватъ отъ ударите на войната и вътрешни размирици.

Народите виждатъ вече пѣтя, който ще ги изведе отъ тъмнината и мѣките на този адъ. И той е единичкъ пѣтьтъ на борбата. Въ окупираниите отъ болшевиките съюзниците имъ страни националистите съ оржие борятъ за свободата на родината си. Генералъ Власовъ обяви походъ на руските народи срещу болшевиѣма. не съ само пребиваващите въ Германия руснаци, които се съ отзоватъ. Задъ бойните линии вече кипи жесто борба между руски националисти и болшевики. Е редовете на червената армия безброй сѣ тѣзи, които иматъ само едно желание: при пръвъ удобенъ случай минатъ на другата страна.

Скоро ще удари часътъ на решителната битка. Въ обща борба армията на Германия, войските на руското освободително движение и националните войски на останалите народи не ще оставятъ измамни надеждите, които им се възлагатъ.

Народите тръпнещи очакватъ часа на разплатата. Дѣсятите твърдо стискатъ меча, изкованъ отъ новата европейска общностъ. И той не ще бѣде прибранъ въ ножница преди болшевиѣма да бѣде унищоженъ. Неговата смъртъ ще донесе свободата и щастieto на Европа и на свѣта.

Ние вѣрваме въ правотата на нашата борба, вѣрваме въ свѣтлото бъдеще на европейските народи. За свободата на Родината си и за новата европейска общностъ ние са готови на всички жертви. Ние знаемъ, че резултатътъ на тази гигантска борба може и ще бѣде само единъ — победа за Европа!

БОРЦИ

За национална България

Генералъ ХРИСТО ЛУКОВЪ

«За себе си запазвамъ само
да се чувствувамъ достоенъ българинъ
и правото да умра за Отечеството си.»

Генерали много, но единъ бѣше генералъ Христо Луковъ. Когато го освободиха отъ войската, не той залѣзе, а тя — българската войска — тръгна къмъ залѣзъ, защото бѣ обезглавена. Едва що слѣзълъ отъ поста воененъ министъръ, той засия на българското небе като пжтеводна звезда на вѣра и упование за българската нация. Това бѣ така, защото генералъ Христо Луковъ не бѣше само великъ военоначалникъ. Той бѣше роденъ водачъ и призванъ държавникъ, съчетаващъ най-благороднитѣ добродетели на българската кръвъ. Такива водачи Провидението дарява само веднажъ на едно поколѣние.

Генералъ Христо Луковъ нѣмаше защо да агитира. Неотразимата сила на неговата личностъ се налагаше отъ само себе си. Застаналъ като гранитенъ щитъ предъ сждбата на българската нация, въ него се пречупваха безпомощно стрелитѣ на вътрешнитѣ врагове. Затова тѣ го премахнаха — подло и гнусно — съ платенъ куршумъ отъ засада.

Кагато го заровиха въ майката земя, неговата звезда пакъ не залѣзе. Залѣзе, обаче, единъ

овехтялъ и пороченъ режимъ, който не го послуша, не го оцени и го предаде на платени убийци.

На 9 септемвий 1944 година, когато погребяха този режимъ, за да бѣде замѣстенъ съ тиранията на родоотстъпници и авантюристи, звездата на генералъ Христо Луковъ засия още по-лъчезарна. Наредъ съ титанитѣ на българската национална борба презъ вѣковетѣ, тази звезда ще остане да води и вдъхновява за саможертва новитѣ кадри на националъ-революционна, свободна и независима България.

На общъ фронтъ срещу болшеvizъма

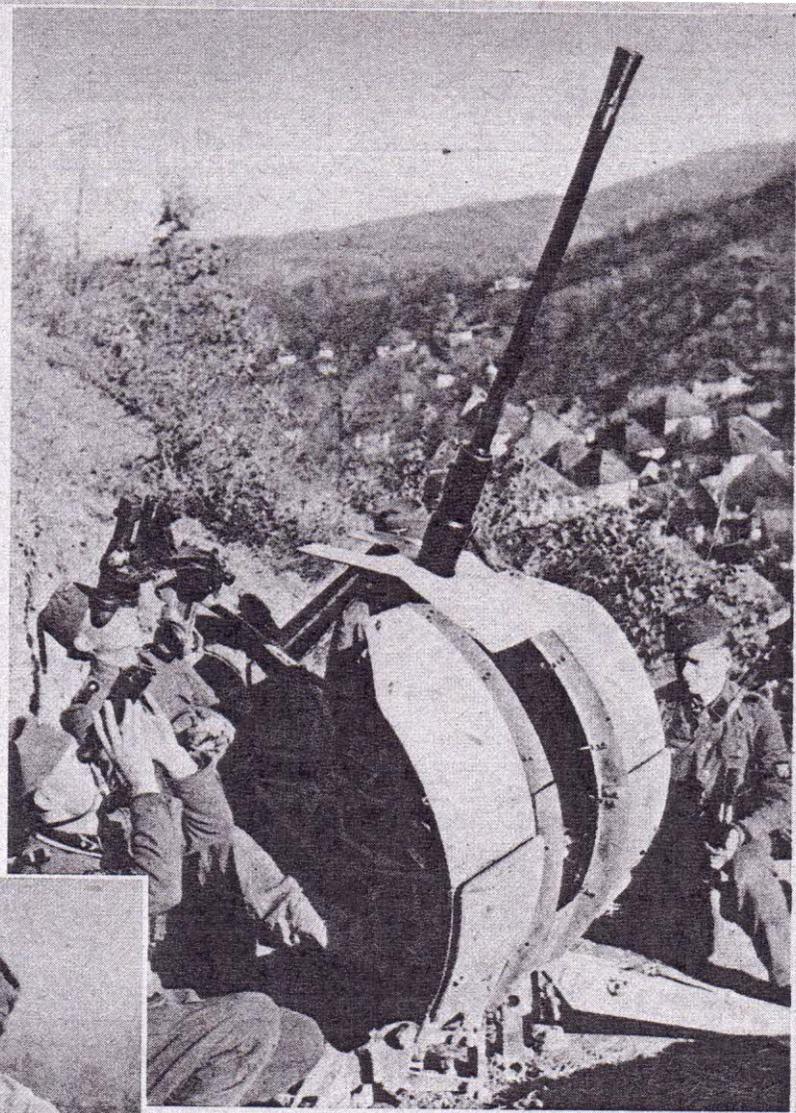

Европа, която много малко знаеше за боснацитѣ, за първи път през първата свѣтвна война узна за тѣхнитѣ военни добродетели. Боснашко-херцоговскитѣ планински полкове на старата австро-унгарска армия се отличиха особено много при тежитѣ бойове на фронта на Изонцо.

Новината, че е образувана собствена боснашко-херцоговска планинска **Н**-дивизия се разпространи съ бързината на вѣтъра по всички най-отдалечени долини и планински колиби. Хиляди мъже от всички сѣловия и части на народа се записаха доброволци.

Боснацитѣ подържатъ своитѣ нрави и обичаи също и въ военнитѣ си части.

Въ редоветѣ на войскитѣ-**Н** е възобновено старото германо-боснашко бойно другарство. Тѣ не могат да стоятъ бездейно настрана, а желаятъ, като старъ воененъ народъ, да взематъ съдбата на своята родина въ собствени ръце. Боснацитѣ изпълняватъ военнитѣ си задължение съ гордостъ. Тѣ сѣхъ преизпълнени съ мъжество и боенъ духъ и сѣхъ готови да дадатъ всички жертви, защото знаятъ, че въ

27 ГОДИНИ ПОДЪ БОЛШЕВИШКО ИГО

Авторът на тази статия, г-нъ инж. **И. Иванов**, е българинъ, който до септемврий 1923 год. е билъ функционеръ на комунистическата партия въ България и следъ неуспѣха на септемврийското възтание е емигриралъ въ С.С.С.Р.

Въ продължение на 17 години той е живѣлъ и работилъ въ С.С.С.Р., като е заемалъ отговорни длѣжности въ народното стопанство и червената армия. Всичко, което той е видѣлъ и преживѣлъ тамъ, го е принудило да се откаже отъ болшевишкото и да води сега борба противъ него.

Изминаха вече 27 години отъ какъ болшевикитѣ, т. е. рускитѣ комунисти взеха властта въ Русия — една отъ най-богатитѣ и най-големитѣ страни въ свѣта. Това сѣ години на кървавъ тероръ и черното робство. Болшевикитѣ залѣха обширнитѣ руски полета съ човѣшка кръвъ още презъ първитѣ години на своето управление — презъ периода на така наречения «воененъ комунизъмъ». Съ своята стопанска политика тѣ разориха селянитѣ и създадоха такива тежки условия за живѣне на народа, каквито не е имало никога въ Русия. Много милиони човѣшки жертви на болшевишкитѣ тероръ и на глада, много сълзи и нещастия, хиляди безпризорни деца — такива бѣха първитѣ плодове на болшевишкото управление. Но това бѣше само начало — прелюдия.

Следъ смъртта на Ленинъ (1924 г.), водачъ на болшевишката партия и организаторъ на Октомврийската революция, властта въ Русия фактически премина въ рѣцетѣ на грузинския семинаристъ Йосифъ Висариановичъ Джугашвили — Сталинъ. Той използва положението си като секретаръ на болшевишката партия, подготви и създаде изкуствено дискусии по разни въпроси вътре въ партията и съ нѣколко удара, единъ следъ други, нанесе смъртенъ ударъ на старитѣ болшевишки кадри, като остави около себе си нѣколко души отъ най-некадърнитѣ (Калининъ, Молотовъ, Андреевъ и Ворошиловъ). Съ това се почна ерата на сталинизма въ СССР. Сталинъ подчини подъ своята власть цѣлия общественно-политически, стопански и воененъ животъ на страната. Той стана едноличенъ диктаторъ на СССР. Неговитѣ мѣроприятия и реформи още повече влошиха положението на народа. Въ 1929—1930 година, веднага следъ така наречената колхозна реформа, въ цѣлата страна настѣпи още по-голямъ и по-жестокъ гладъ, подъ ударитѣ на който паднаха милиони човѣшки жертви. Сталинъ изгуби надеждата, че въ другитѣ страни ще избухнатъ революции, съгласно Марковата схема и създаде своя схема за свѣтовна революция. Той създаде теорията за построяване на социализма въ една, отдѣлно взета, държава, обяви, че СССР е могъща база за свѣтовната революция и впрегна цѣлата страна за да създава необходимитѣ сръдства за покоряване на цѣлия свѣтъ. Прикривайки се съ разни революционни фрази и лозунги, Сталинъ подложи руския народъ на една дива и нечувана експлоатация. Това още повече влоши положението на хората. Създаде се една несигурностъ и страхъ предъ утрешния день. Когато за

всички бѣше станало ясно, че сталинската политика води страната къмъ пълно разорение, къмъ катастрофа и измиране на народа отъ обща мизерия и гладъ, въ сѣщото това — че е построенъ и самиъ социализъмъ. Всички економическитѣ основа на социализма, а скоро следъ това — че е построенъ и самиъ социализъмъ. Всички вестници, радио, списания, оратори и въобще цѣлия сталински пропаганденъ апаратъ, въ единъ гласъ, почнаха да възпѣватъ, че въ СССР е настанало общо благоденствие и щастие за народа, каквото нигде на друго мѣсто въ свѣта нѣмало. Безъ да се гледа на тозъ шумъ за «щастливъ и веселъ животъ подъ сталинското слънце», самиятъ Сталинъ не чувствуваше твърда почва подъ нозетѣ си. Колкото и да бѣше могъщъ неговия пропаганденъ апаратъ, все пакъ, при създалитѣ се условия, бѣше рисковано само на него да се опира. Затова той укрепилъ и засили втората своя двигателна сила — апарата на кървавия тероръ т. е. апарата на НКВД — ГПУ. Сталинъ се страхуваше отъ призрака на старитѣ болшевишки лидери, едни отъ които бѣха въ затворитѣ, а други бѣха настанени на второстепенни и третостепенни служби. Той ги обвини въ държавна измѣна, обяви ги за врагове на народа, за вредители и ги разстреля. Той разстреля още стотици хиляди стари партийни функционери административни работници, маршали и генерали отъ Червената армия, учени, професори, инженери и лѣкари, работници и селяни. Около 20 милиона невинни хора бѣха изпратени на дългогодишна каторжна работа въ концентрационнитѣ лагери. Въобще, почна се оргия на нечуванъ въ човѣшката история тероръ.

Може смѣло да се каже, че за тѣзи 27 години болшевикитѣ, и особено Сталинъ, записаха най-чернитѣ страници въ човѣшката история.

Умѣстно е тукъ да се отбележи, че това тежко злодеяние бѣше допустнато по причина на моралното и общественно-политическо разложение на стария царски и буржоазно-капиталистически строй въ Русия. Економическиятъ животъ бѣше разклатенъ и стариятъ строй, съ своята стопанска система, не само, че не можеше да подобри положението, но той спѣваше економическото развитие на страната. Това бѣше всѣкому ясно. Но рускитѣ привилегировани и управляващи класи не можаха да намѣрятъ въ себе си сили и смѣлостъ за да трѣгнатъ по цѣтя на коренни реформи и по такъвъ начинъ да удовлетворятъ назрѣлитѣ материални и духовни нужди на широкитѣ народни маси. Тѣ не искаха доброволно да дадатъ на трудовия

народ достъпъ до властта. Тъзи класи не разбраха своята духовна пустота и своята некадърност да ръководят съдбата на народа си. И една незначителна, малка, но добре организирана, болшевишка група, се възползува от това положение и на 25 октомврий 1917 год. (7 ноемврий новъ стилъ) заграби властта въ Русия. Тъзи, които не искаха по-рано да направятъ разумни отстъпки загубиха всичко, загубиха имота си, семействата си, загубиха главитъ си.

Можа ли останалиятъ свѣтъ да извади поука отъ руската трагедия? Смѣло може да се каже, че съ малки изключения (Германия и Финландия), вѣншиятъ свѣтъ не е извлѣкълъ до сега никаква поука отъ това кърваво злодеяние.

27 години, така наречениятъ културенъ и цивилизованъ свѣтъ съ спокойна съвѣстъ наблюдава какъ единъ жестокъ тиранинъ и узурпаторъ изтрѣбва милиони хора — цѣлта на една велика държава.

Съзнателно или несъзнателно вѣншиятъ свѣтъ не вижда, или не иска да види, че този жестокъ злодей, този палачъ и народенъ убиецъ, Сталинъ, готви кървава баня и жестока резправа съ цѣлия свѣтъ. Крайно време е настанало за факторитъ, който по право или случайно ръководятъ съдбата на своитъ народи, да се вразумятъ и да отстъпятъ мѣсто въ ръководството на нови хора отъ трудовия народъ, смѣли и способни да водятъ една борба не

на живото, а на смъртъ съ болшевизма, заедно съ великия германски народъ, който въ настоящия моментъ, въ единборство и съ голѣми усилия, защитава не само себе си, но защитава отъ болшевизма цѣлото човѣчество.

Въ това отношение примѣръ за подражание ни показва новосъздадения Комитетъ за Освобождение на народитъ въ Русия. Не случайно на чело на този комитетъ за борба съ болшевизма стоятъ хора отъ народа и бивши офицери отъ Червената армия. Трѣбваше да изминатъ 27 години, да се дадатъ милиони човѣшки жертви, да се пролѣе потоци човѣшка кръвъ и чакъ тогава да се налучка правия пѣтъ.

Нима тази човѣшка трагедия не е достатъчна да послужи за примѣръ на останалия свѣтъ? Нима всички народи трѣбба да минатъ подъ ударитъ на болшевишко-сталинския кървавъ тероръ и само тогава да разбератъ къде е правия пѣтъ?

Но тогава ще бжде късно!

Не! Време е настанало да надвие здравиятъ разсъдъкъ и здравия смисълъ надъ глупостта, благоразумието да надвие надъ невежеството, алчността и частниятъ интересъ на отдѣлни слоеве въ човѣшкото общество трѣбба да отстъпятъ мѣсто на общитъ интереси на нацията.

Само така свѣтъгъ ще може да се предпази отъ надвисналата надъ него, като Демоклиевъ мечъ, опасностъ отъ болшевизма.

ДИМКО СТАТЕВЪ

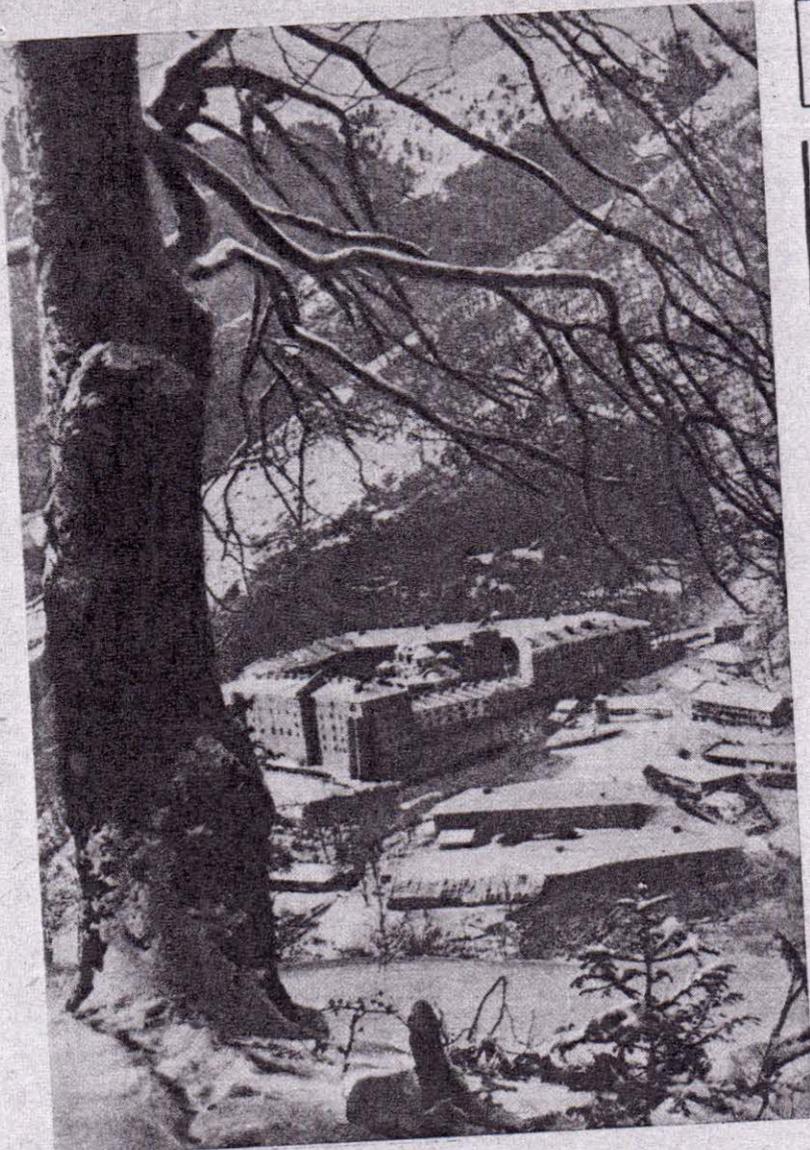
ИСТИНСКИЯТЪ

СОЦИАЛИЗЪМЪ

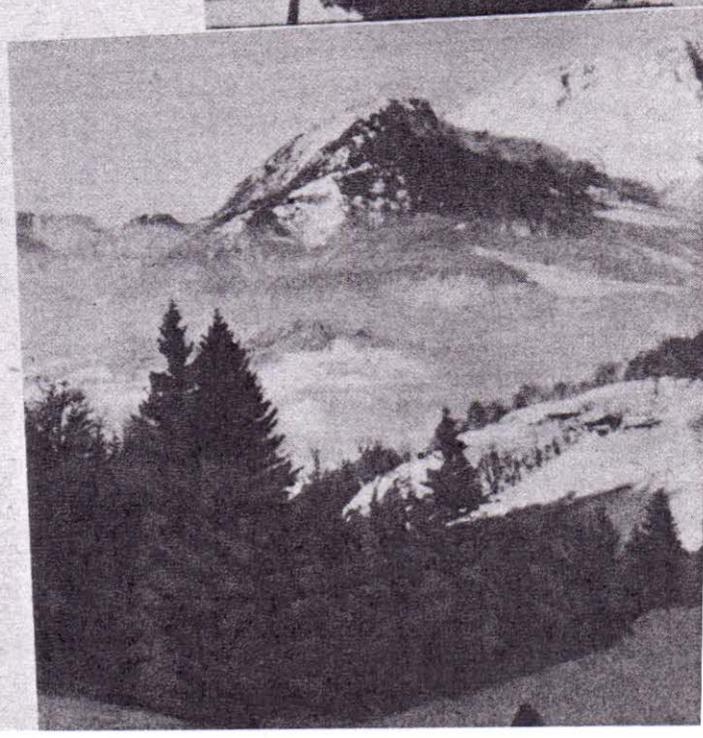
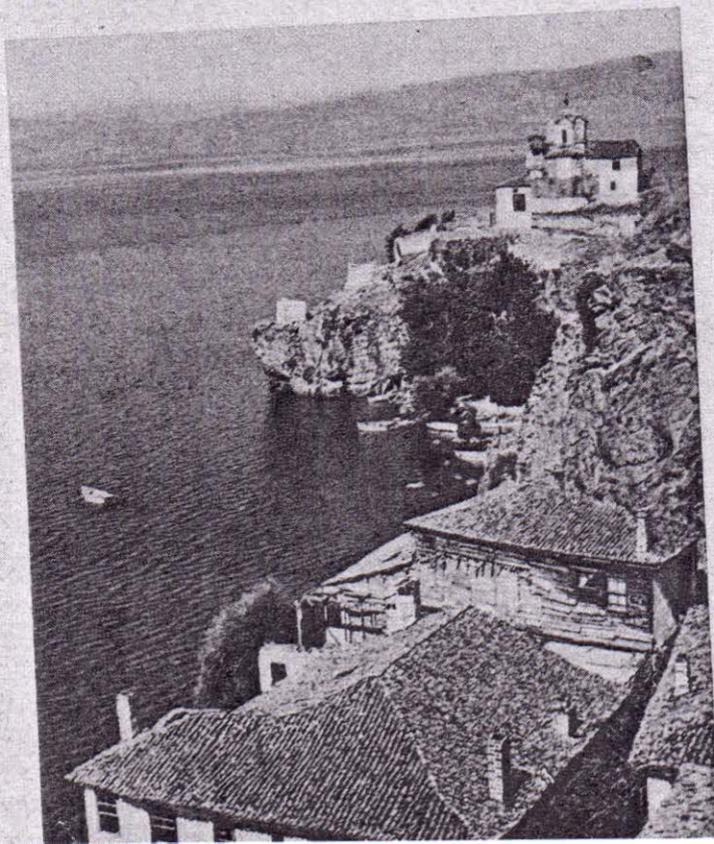
На тѣзи, които слушатъ пропаганднитъ предавания на съветскитъ или на контролиранитъ отъ съветитъ радио-станции, ние желаемъ да обърнемъ внимание върху единъ фактъ, който не може да не направи впечатление на всѣки, който би искалъ да се позамисли върху него. Вие ще чуете да се сипятъ отъ тѣзи предаватели хули и клевети, тенденциозни измислици и обиди, ще чуете да се говори за германци, за фашисти, за хитлеристи, но никога нѣма да чуете споменати двѣтъ прости думички — националъ-социализъмъ. Каточели въ съдържанието на това понятие има нѣщо запретиено, нѣщо страшно и изобличаващо за агитаторитъ на болшевизма. И това наистина е така. Защото докато огромното работническо болшинство въ «страната на фиктивното господство на пролетарията» гладува и изнемогва подъ бремето на непосиленъ привудителенъ трудъ, въ Германия десетки милиони работници даватъ своя доброволенъ приносъ за победата, въ служба на най-вдѣхновенитъ социални принципи на всички времена. Затова, защото, докато въ съюза на съветскитъ «социалистически» републики отжпената селска маса, затворена въ колхозитъ, лишена брутално отъ плодоветъ на своя трудъ, измира отъ гладъ, въ Германия на Адолфъ Хитлеръ културното и просвѣтеното селячество удвоява грижитъ за своята собствена земя въ името на великата борба за отечествени интереси. Затуй, защото социалнитъ постижения на националъ-социалистическа Германия изобличаватъ господата отъ Кремль и разкриватъ за всички тѣхния истински ликъ на демагози и експлоататори на народитъ. Има действително нѣщо страшно и опасно за болшевикитъ въ

Въ тѣзи най-решителни дни отъ голѣмата борба между два свѣта, вследствие измѣната на предателски управляващи клики, Германия бѣше изоставена отъ нѣколко свои съюзници, но въпрѣки всичко, не само за себе си воюва тя въ този моментъ! Върховната целъ на нейнитъ усилия е новото човѣчество. Семето е посѣто. Почвата сж душигъ и сърдцата на експлоатиранигъ работнически и селски маси по всичкитъ петъ континента на тази планета. Плодътъ, който зрѣе ще бжде истинскиятъ социализъмъ. Никаква еврейска, болшевишка или плутократическа реакция не може вече да възспре неговия победенъ маршъ! Защото презъ булото на враждебната пропаганда, излѣганитъ народи вече прозиратъ великата истина. Удивителнитъ дѣла на германския националъ-социализъмъ, въ които всѣки лесно може да се увѣри, сж най-убедителниятъ аргументъ за священата правота на германската борба, най-силното оржие срещу болшевишко-капиталистическия мирогледъ. Мѣстото на българския народъ въ този кървавъ конфликтъ е тамъ, където нашитъ сърдца и нашитъ усѣтъ за правдивостъ ни го продиктуваха — до Германия. Този бѣше единствениятъ пѣтъ, по който ние можехме да останемъ вѣрни на повелитъ на нашия националенъ духъ и на историческата традиция на нашето битие. Жалкитъ герои отъ девето-септемврийската трагедия се опитаха да ни отклонятъ отъ него. Ние, обаче, му оставаме вѣрни. Все още не е късно да напръгнемъ сили за една борба, въ която нашитъ жизнени интереси и нашето право на сществуване се покриватъ съ свѣтовната правда. Това се налага, за да може нашата Родина да намѣри своето достойно мѣсто въ новия свѣтъ на отмора, благоденствие и всестраненъ напредъкъ, който презъ всички бури и изпитания, презъ всички пожарища и разрушения, на

ЦАШАТА красива

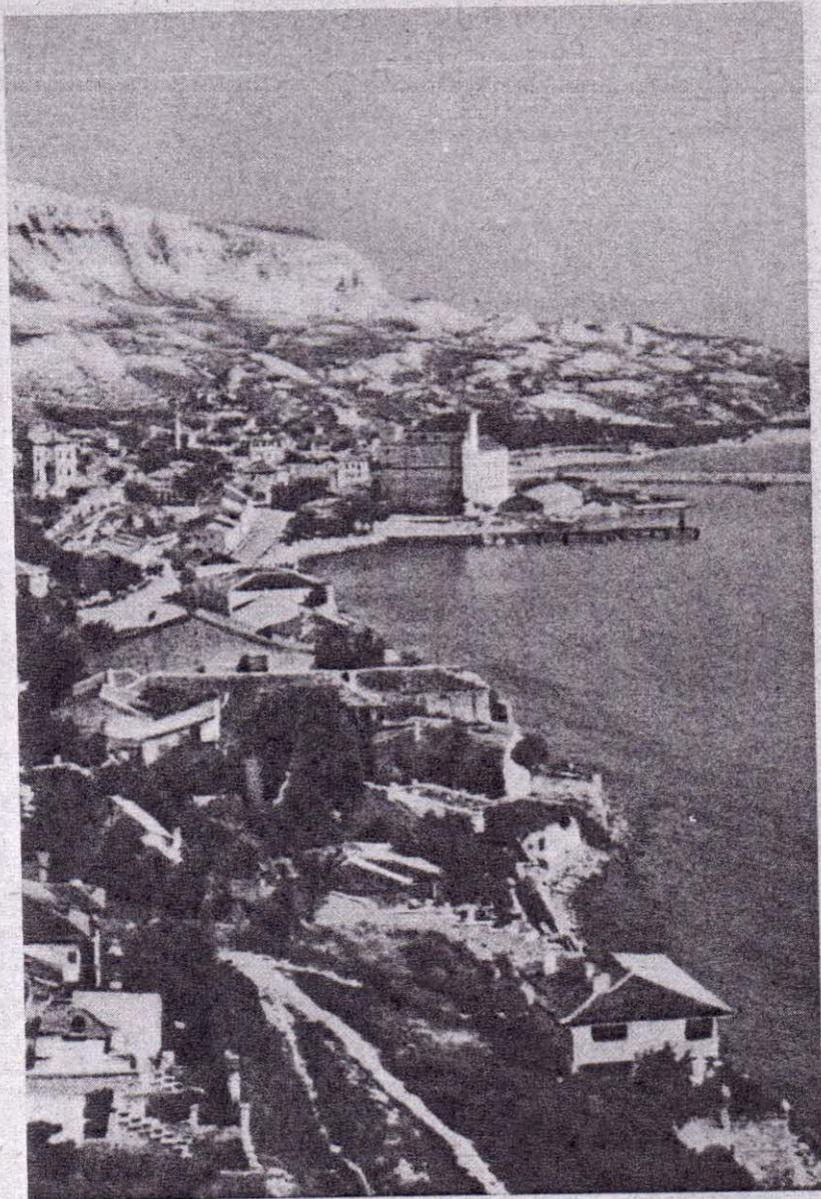
Рилският манастир

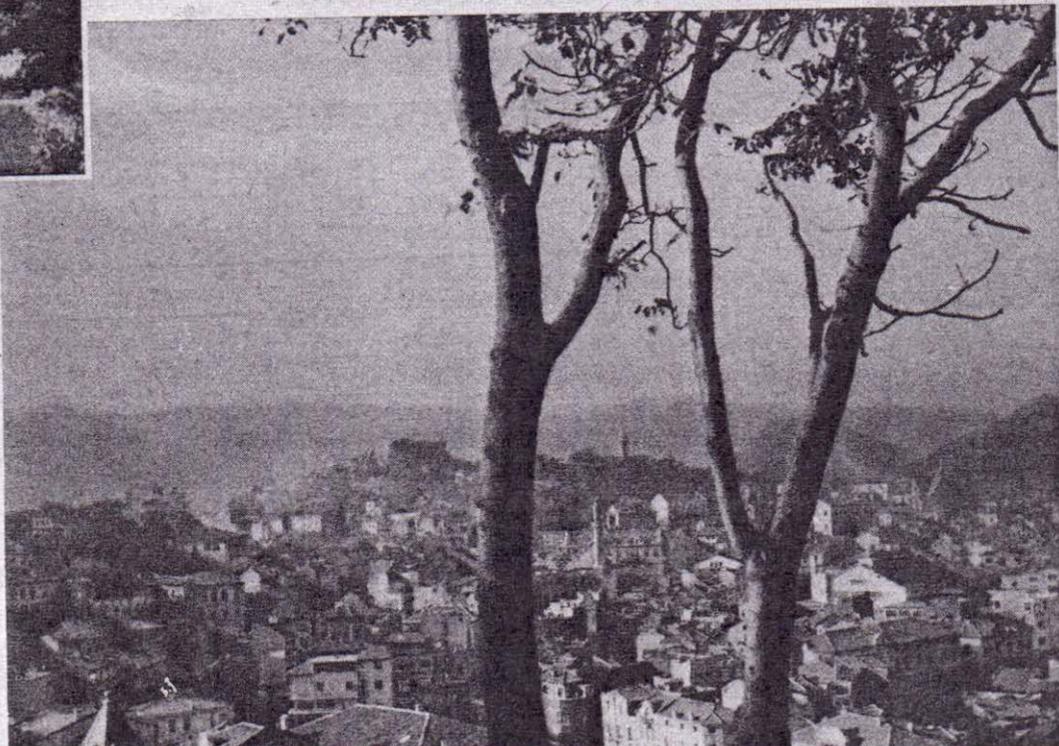
Родина

София

Балчикъ

БЪЛГАРСКАТА ДЪРЖАВНА ИДЕЯ

Българската държавна идея е осветена от историята на българския народъ. Въ продължение на 13 вѣка тя чертае основнитѣ линии на българската политика и определя развитието на българския държавенъ и народенъ животъ. Отъ основаването на нашата държава до днесъ принципитѣ на българската политика сѣ останали неизмѣнни, и всѣки, който, поелъ кормилото на българската държава, не е умѣлъ да държи смѣтка за тѣхъ, е изправялъ рано или късно България предъ пълна катастрофа.

Още въ момента, когато ханъ Исперихъ постави основитѣ на българското държавно устройство, българската политика имаше една ясна и определена задача: да въдвори миръ, редъ и справедливостъ на Балканския полуостровъ. Едновременно съ това, българскитѣ държавни водачи се стремѣха да създадатъ отъ България една организация на българската народностъ, която къмъ срѣдата на първото българско царство бѣше вече напълно национално оформена. Основитѣ на българската държавна идея сѣ по този начинъ очертани още въ началото на нашата история. Външно политически — организиране и умиротворяване на Балканския полуостровъ и вътрешно политически — създаване на българска национална държава.

Хиляда и триста години българскиятъ народъ се бори за осъществяване на своята държавническа идея. Презъ първото и второто Царство, България стои на чело на борбата срещу Византия, защото българскитѣ царе ясно съзнаваха, че тази чужда на Балкана сила системно се противопоставя на единното и здраво организиране на полуострова. Едновременно съ борбата срещу Византия, България се стреми да овладѣе и онѣзи пунктове на Балканския полуостровъ, които иматъ особено голѣмо стратегическо и геополитическо значение: Софийското поле, Косово-поле, долината на Вардаръ и Солунъ. По този начинъ България се стреми да запази Балкана отъ външни нападения и да създаде предпоставкитѣ за единъ траенъ миръ и за едно голѣмо културно творчество. Не напраздно ханъ Крумъ хвърля цѣлата си войска срещу обсадена София. Не случайно войскитѣ на ханъ Пресиямъ завзематъ следъ жестоки боеве долината на Вардаръ. Не по силата на нѣкаква прищѣвка царъ Калоянъ обсажда тринадесетъ пѣти Солунъ. Тѣзи войни представляватъ само едно съзнателно и последователно прокарване на принципитѣ на българската държавническа идея.

Редомъ съ външно-политическото развитие на България върви и вътрешното политическо организиране на българския народъ. Още презъ деветия вѣкъ България представлява първата европейска национална държава и отъ тогава до днесъ тя не е престанала да бѣде истори-

годарение на този си характеръ, българската държава става творецъ на народна българска култура, която достига своя апогей презъ времето на Симеона. Държавното ръководство на България остава презъ течение на вѣковетѣ най-вѣренъ пазителъ на националния обликъ на нашата държава. Още презъ 13-ия вѣкъ Иванъ Асенъ II нарича себе си царъ на българитѣ, а не царъ на България. Западна Европа трѣбваше да претърпи още въ 5 вѣка духовно развитие, за да се стигне до идеята да се прекръства французкиятъ кралъ Людовикъ XVI отъ кралъ на Франция на кралъ на французитѣ. За България, обаче, управлението на държавата е било винаги управление на хората, на народа, а не само властъ надъ една определена територия.

Турското робство прекъсна съ 5 столѣтия съществуването на българската държава. Следъ нейното възобновяване външно-политическитѣ задачи на България се определятъ преди всичко отъ необходимостта отъ обединение на българския народъ въ една единна национална държава. Въпрѣки ранитѣ, нанесени отъ турското господство България намира сили още единъ пѣтъ да застане начело на балканскитѣ народи въ борбата срещу наследниците на Византия — Турция.

Вѣковното политическо развитие промѣни основно обликъ на Балканския полуостровъ. На мѣстата, където нѣкога се простираше единниятъ български народъ, обединенъ под скиптѣра на великитѣ ханове, днесъ живѣятъ нѣколко народа. Но задачитѣ на България оставатъ вѣчни и непромѣнени. Нѣкога България водѣше борба срещу Византия, която, държейки въ рѣцетѣ си ключа на Балканския полуостровъ — Цариградъ, разпростираше своитъ завоевателни стремежи срещу балканскитѣ народи. Излизайки сѣщо отъ Цариградъ, турцитѣ подчиниха нѣколко вѣка по-късно народитѣ на Балкана. Въ 1912 годин обаче, турското господство бѣ разклатено и българитѣ обезсилиха единъ пѣтъ завинаги своя поробителъ. Днесъ една друга сила се насочва къмъ Цариградъ, желяйки упражнява отъ тамъ своето господство надъ Балканитѣ. Естественитѣ интереси на българския народъ, интереси написани отъ хилядолѣтна история, диктуватъ на народни да поеме отчаяна и безпощадна борба срещу тази сила. Ако днесъ предатели отклоняватъ България отъ нейн вѣковенъ исторически пѣтъ, това отклонение може бѣде само кратковременно, защото не следъ дълго българскиятъ народъ ще поеме отново борбата въ името на своята историческа мисия. Вѣренъ на нея, българинътъ още веднѣжъ ще покаже, че той умѣе да се бори срещу всѣки, който заплашва неговото държавно единство и който се мѣчи да установи чуждо господство на Балканския полуостровъ. Както нѣкога срещу Византия и следъ това срещу Турция, така днесъ България ще изправи срещу завоевателнитѣ амбиции на Съветска Русия, въ защита на своитѣ вѣчни интереси и на сво-

//-воененъ дописникъ Янисъ Будулисъ - Летония

ПЛАНИНАТА

Точно въ деня, когато започнаха нашитѣ отстъпателни движения въ северния участък на източния фронтъ, пристигна при насъ новиятъ ни взводенъ командиръ. Единъ дребенъ подпоручикъ, спокоенъ, сериозенъ и затворенъ въ себе си, на когото дори и гласътъ бѣше тихъ.

«Това нѣма да бѣде човѣкъ на мѣсто . . .», си казахме. Ние, които бѣхме се запознали съ тежкитѣ боеве на източния фронтъ, бѣхме свикнали съ твърдия и мощенъ гласъ на неговия предшественикъ, предъ когото и най-голѣмиятъ шегобиецъ на взвода ставаше малъкъ, почти невидимъ.

Зима . . . по-скоро есенно мъгливъ, дъждовитъ и студенъ бѣше денътъ, когато започнаха нашитѣ отстъпателни движения. Вѣтрътъ и снѣгътъ брулѣха лицата ни, стѣпкитѣ потѣваха дълбоко въ мократа земя, но ние марширувахме бодро и сигурно. На западъ. Къмъ родината, където небосклонътъ изглежда по-свѣтълъ, по-чистъ. Ние марширувахме безъ пѣтъ презъ гористи области и незамръзнали блата, презъ равнини и ливади, където се виждаха още подъ тънката снѣжна покривка червено-кафява трева и почерняли отъ мразъ лѣтни цвѣтя. Стрелката на компаса бѣше единствениятъ ни пѣтеводителъ и ние я следвахме слѣпо и търпеливо — точно къмъ западъ.

Дълги часове вървѣхме бързо и възбудено. При пукването на зората, когато силитѣ напускаха дори и полковия командиръ, ние марширувахме вече автоматично, за да стигнемъ до нѣкоя горичка и напуснато село, където заспивахме бързо и дълбоко. Врагътъ вършеше точно обратното: презъ деня спѣше, а презъ нощта ни преследваше. Това ни даваше възможностъ да прекарваме първата частъ отъ деня напълно необезпокоявани. Вечеръ обаче врагътъ бѣше отново близо и нашиятъ ариергардъ чрезъ силенъ огънь осигуряваше по-нататъшния ни пѣтъ. И така ние потѣвахме отново въ тъмнината на нощта.

Дни и нощи продължаваше нашиятъ походъ . . . Нашиятъ новъ взводенъ командиръ бѣше винаги съ насъ. Малъкъ и неженъ, той винаги бързаше съ насъ, а раницата му изглеждаше особено голѣма за неговия ръстъ. Тя бѣше толкова голѣма и тежка за неговия момчешки видъ, че при една почивка ние го помолихме да ни разреши да я поносимъ. Тогава за първи пѣтъ чухме гласътъ му да прозвучи съ ледена студенина: «Оставете!» «Разбрано». Ние преглъщаме казаното и продължаваме да вървимъ виновно, следвайки стѣпкитѣ,

които той оставяше следъ себе си. Отъ този денъ станахме приятели.

Далеченъ и забравенъ изглежда този походъ, защото календарътъ показва вече срѣдата на лѣтото и нашитѣ войници стоятъ на постъ по кѣси гащета, и изглеждатъ като бойци отъ древността. Седмичнаредъ въ нашия участъкъ царѣше необичайно спокойствие. Необичайно, но заплашително, защото чувствувахме, че врагътъ готви ново нападение, което ще дойде неочаквано. И днесъ сутринта, когато облацитѣ се оглеждаха въ езерото, което се намира до нашитѣ линии, то започна. Неприятелътъ премина подъ силна артилерийска защита рѣката, връза се въ нашитѣ линии и се окопа на «планината». Тя е една височина. Отъ нея се виждатъ нашитѣ позиции на километри разстояние, и още въ първия часъ ние разбираме какво значение има тя въ рѣцетѣ на неприятеля. «Планината» трѣбва да бѣде отново превзета. Ние върваме толкова много въ нашитѣ сили, че дори се ядосваме малко, когато получаваме заповѣдта, че нашиятъ взводъ трѣбва да остане въ резерва . . .

Виждъ, нашитѣ другари вече пълзятъ, пълзятъ бавно и предпазливо къмъ планината, докато стигнатъ до горичката, изходното мѣсто за новъ скокъ напредъ. Веднага започва и нашиятъ артилерийски огънь. Въздухътъ трепери, когато тежкитѣ гранати прелитатъ надъ главитѣ ни и

А Т А К А

//-воененъ дописникъ проф. Петерсенъ

обвиватъ планината съ синитѣ облаци на експлозиитѣ. Барабаниятъ огънь продължава да бошува . . .

Изведнажъ става тихо — нашитѣ нападатъ. Ние чуваме дори «ура»-та и неволно посягаме къмъ оржжията. Да въримъ и атакуваме!

Обаче изведнажъ до ушитѣ ни достига единъ тжпгъ бумтежъ, и изъ полето въ подножието на планината израстватъ грамадни огнени колони. Хиляди минохвъргачки изсипватъ огнения си товаръ върху нашитѣ нападащи колони . . . Тжпо бумти земята и въздухътъ трепери . . . Ние преставаме дори да дишаме. Нашитѣ другари тамъ трѣбва да сж раздробени . . . Телефонътъ предава, монотонно брѣмчащъ, съобщение следъ съобщение: «Ротата, която напада въ дѣсно, отстѣпва. Командирътъ — раненъ.»

«Ротата, която напада фронтално, се е сблѣскала съ силни болшевишки части и отстѣпва предъ надмощието имъ. Командирътъ е раненъ.»

Нашитѣ опитватъ още веднажъ да нападнатъ фронтално, обаче сж отново отхвърлени отъ огнената стена на минохвъргачкитѣ. Телефонътъ забрѣмчава: нашиятъ взводъ трѣбва да атакува. Взводниятъ командиръ поема командуването на ротата.

Тихо и спокойно той дава заповѣди, обаче ние всички сме отдавна вече готови и гледаме какъ той мѣсти, погледъ отъ лице на лице.

«Сега, момчета, напредъ!»

Съ голѣмата каска на глава, той бърза предъ насъ, а ние вървимъ по неговитѣ стѣпки, сжщо както нѣкога. Нашата артилерия започва отново барабаненъ огънь, планината се покрива съ облаци отъ пушекъ и ние пълзимъ напредъ. Този пжтъ това ще бжде само единъ кратъкъ огненъ ударъ, а презъ това време ние трѣбва да бждемъ вече въ подножието на планината. Ние преминаваме горичката и сме вече въ срѣдата на равнината. Предъ насъ, само на стотина метра се издига планината — тъмно зелена, мрачна, заплашителна. Ние скачаме. И тогава . . . изведнажъ каточели небето става черно. Това е неприятелскиятъ огънь — единъ дѣждъ отъ стомана, който вали върху насъ отъ всички страни. Притискаме се къмъ земята, но парчетата отъ гранатитѣ и пищящитѣ куршуми достигатъ навсѣкжде. Съ тихъ болезненъ

стонъ пада до мене единъ другаръ, следъ него втори, въ дѣсно трети . . . Неприятелскиятъ огънь продължава. Тази воденица на смъртта има намѣрение да смели всички ни . . .

И тогава, чуваме изведнажъ, срѣдъ тази бъркотия отъ трѣсъци и шумъ, единъ гласъ, срѣдъ капкитѣ стомана и водоскоцитѣ отъ прѣстъ, виждаме една фигура. Една малка нежна фигура, съ сива войнишка каска на главата и навити ржжави. Каската е очукана отъ куршуми, дѣсното рамо-разкървавено, но гласътъ звучи мощно и завладѣващо: «Следъ мене!»

Този гласъ притежава невѣроятна голѣма сила, въ този младъ човѣкъ, съ пагони на подпоручикъ, действително има истинско мжжество. Ние, които се бѣхме скрили въ ямитѣ издѣлбани отъ тежкитѣ гранати, притиснати къмъ земята, като че ли искаме да се вдѣлбаемъ въ нея, скочихме отново, завладѣни отъ една мисълъ: напредъ!

Огнената стена каточели се раздѣля. Ние сме вече въ подножието на планината, кжде то сж първитѣ неприятелски окопи, а сме останали толкова малко. Съ насъ е обаче подпоручикътъ. Ние скачаме, притичваме, стреляме, отново притичваме и стреляме, докато болшевишката вѣлна започва бавно да се отдрѣпва. Ние ги преследваме — вече сме на върха. Още съвсемъ малко и планината ще бжде наша! Изведнажъ чуваме обаче гласъ: Назадъ!

Ние сме останали сами, съвсемъ сами на тази височина, чието подножие ротитѣ ни окжпаха въ кръвь. Дори дружинниятъ командиръ е тежко раненъ и нашиятъ подпоручикъ е единствениятъ офицеръ.

Късно вечерята, когато пристига подкрепление, единъ младъ подпоручикъ търси дружинния командиръ, да му докладва за водената отъ него рота.

«Хей», вика той на единъ леко раненъ, който е наметналъ старъ, продупченъ отъ куршуми, войнишки шинелъ, «кжде е тука дружинниятъ командиръ?» «Това съмъ временно азъ», отговаря ранениятъ, чието лице е още черно отъ барутния димъ, а дѣсното рамо-разкървавено. И вдигналъ ржка за поздравъ, новодошлиятъ забелязва, че седналиятъ срушу него мжжъ, носи на куртката си пагонъ на подпоручикъ, разкжсанъ отъ куршумъ . . .

ДРУГАРИ

БЪЛГАРСКИ ПРЕГЛЕДЪ

Генералъ Власовъ къмъ българския народъ.

Председателятъ на Комитета за освобождение на народитѣ въ Русия генералъ А. А. Власовъ е отправилъ следния позивъ къмъ българския народъ: Братя българи!

Безмилостниятъ пожаръ на войната изгаря въ сегашния моментъ вашата мирна въ миналото страна, разрушава градоветѣ, унищожава стопанствата и предава милиони българи на гладъ и мизерия. Вълнитѣ на болшевиѣзма заливатъ Европа и се простиратъ върху нови области и народи. Ужаситѣ на войната се придружаватъ отъ озлобена болшевиѣшка агитация. Всички сили на комунистическата пропаганда сж впрѣгнати, за да убедятъ, че болшевиѣзмътъ искалъ да освободи Европа и, че той носѣлъ на знамето си написани лозунгитѣ на славянското братство, на свободата и благополучието на народитѣ.

Всичко това е лъжа. Болшевиѣшкиятъ режимъ съвсемъ нѣма за целъ да освобождава отдѣлни народи, а напротивъ да ги направи сръдство за своята политика.

Въ този сждбоносенъ часъ, когато се решава не само сждбата на Европа, но и на цѣлото човѣчество, милиони руски хора се надигатъ въ името на

святата борба срещу омразния болшевиѣшки режимъ.

Болшевиѣзмътъ е осжденъ на загиване по силата на историческото развитие и на волята на народитѣ отъ нашето отечество. Часътъ на разплатата приближава. Цѣлото население на Русия се надига срещу Сталинъ.

Въ борбата си срещу болшевиѣзма, Комитетътъ за освобождение на народитѣ въ Русия се опира не само върху тѣзи наши съотечественици, които за сега се намиратъ извънъ границитѣ, а предимно на всички народи въ предѣлитѣ на нашето отечество. Тѣзи народи мразятъ болшевиѣзма и виждатъ гаранция за своето щастие и своята свобода само въ неговото унищожаване. Цѣлиятъ руски народъ, както и всички народи въ нашата Родина сж съ насъ. Ние сме увѣрени въ победата, защото задъ насъ сж наредени милиони истински родолюбци. Всички противници на болшевиѣзма сж приятели, а не врагове на руския народъ. Затова подкрепете всички онѣзи, които се борятъ въ гърба на червената армия срещу болшевиѣзма. Скривайте офицеритѣ и войницитѣ отъ червената войска, които не желаятъ да се биятъ за Сталинъ и неговата кървава диктатура. Тѣ не сж дезертѣори, а истински родолюбци. Помагайте имъ да напуснатъ фронта и имъ указвайте необходимата помощ и подкрепа.

Българи, подкрепете борбата срещу болшевиѣзма! Борете се за свободата си, за честта и за независимостта си! Не се оставяйте да бждете измани отъ агентитѣ на Сталинъ! Тѣ не говорятъ отъ името на рускитѣ народи, а само отъ името на една група авантюристи, които нѣматъ друга целъ, освенъ подтикване на народитѣ. Рускитѣ народи ще съборятъ диктатурата на болшевиѣзма. Присъединете се къмъ тѣхната борба!

Председателятъ на Комитета за освобождение на народитѣ въ Русия
Генералъ А. А. ВЛАСОВЪ

Румъния се нарежда въ общата борба противъ болшевиѣзма.

Министъръ-председателятъ на румънското национално правителство и водачъ на румънскитѣ легионери Хория Сима е изразилъ въ една декларация волята на Румъния да се бори противъ болшевиѣзма, единъ врагъ, който е прекрачилъ границитѣ на държавата не за да превземе една частъ отъ нейната територия, а за да унищожи окончателно Румъния като държава и нация. За осмъществяването на тази своя целъ, той прилага методи, които се илюстриратъ съ изтрѣбление отъ най-голтѣмъ размѣръ и масови отвлечения.

«Румъния имаше всички условия», подчерта Хория Сима, «не само да се съпротивлява, но и да достигне до крайната победа. Една клика отъ нехранимайковци и авантюристи, отъ елементи безъ отечество, безъ вѣра и безъ идеали, предадоха храбрата съпротива въ Молдова и отвориха пътя на врага къмъ сърдцето на страната. Това, което последва въ Румъния, бѣше само едно повторение на системата, която болшевиѣцитѣ прилагатъ въ покоренитѣ отъ тѣхъ земи и провинции.»

Накрая Хория Сима предаде на Фюрера на Великия германски райхъ Адолфъ Хитлеръ и на всички другари въ борбата: японската империя, фашиска Италия, национална България, Хърватско, Словения, Унгария и на генералъ Власовъ, водачътъ на Руското освободително движение, поздравитѣ на румънскитѣ бойни другари.

пъкленъ превратъ България не даде нито единъ убитъ по фронтоветъ войникъ. Той забравя сжщо така, че въпрѣки това, българскиятъ народъ бѣше успѣлъ да осмъществи мечтата си, да постигне почти пълното обединение на всички българи въ границитъ на държавата си.

Но не само това. Конкретизирайки причинитъ, налагащи днешната война на българскиятъ народъ, авторътъ казва: «Ние воюваме за да създадемъ предпоставки за дружескиятъ отношения съ съседитъ ни, съ Англия и Америка...» Значи, българскиятъ народъ, споредъ «майора» е подложенъ на мъжки и страдания, българскиятъ войникъ пролива кръвта си за да «създаде дружескиятъ отношения» съ враговетъ на България, за да се хареса на победителитъ си? За пръвъ пжтъ въ историята си българинътъ се бори не за въковнитъ си идеали, не за да защити земята си, не за да утвърди могъществото си, а за да... се хареса

на враговетъ си. За пръвъ пжтъ въ историята ни нашата младежъ е превърната въ пушечното месо и лѣе кръвта си за чуждитъ на народа ни интереси, за интереситъ на нашитъ поробители.

Другъ родоотстъпникъ — «генералътъ» Стойчевъ — въ речта си, произнесена предъ IV артилерийски полкъ въ София, отива още по-далечъ. Той заявява направо, че «грохота на нашитъ оръдия отеква по македонскиятъ планини и напомня на югославянскиятъ народъ, че българскиятъ войски сж допринесли не малко за освобождението му!»

Този предателъ не се свѣни да признае, че българската кръвь се лѣе за «освобождението» на българската земя, на Македония отъ... българитъ, за отдѣляне на тази наша земя отъ майката-родина и за предаванетоъ ѝ отново подъ чуждо робство.

Така — безскрупулно и безсрамно —

днешнитъ управници на нашия народъ, тѣзи платени оръдия на болшевизма, заявяватъ открито, че предения отъ тѣхъ народъ е хвърленъ днесъ въ войната, противъ собствнитъ му интереси, че той е превърнатъ въ роби, длъжни да умираатъ за господаритъ си, за тѣхнитъ интереси.

Тѣ забравятъ, обаче, че часттъ и отплатата иде. Тѣ забравятъ, българскиятъ народъ не е съ тѣхъ. Тѣ забравятъ, че истинскиятъ сино на България поведоха и водятъ не равна, тежка и кървава, но свещенъ борба за освобождението на родината си отъ това позорно робство.

Тѣзи българи, обединени подъ знамената на национални партизански отреди и подъ знамето на българскиятъ освободителни войски ще и воюватъ свободата и независимостта на родината си!

Вс. Левашевъ.

Изъ социалния животъ

Българскиятъ работници и новото време

Българскиятъ работници, дошли въ Великия Райхъ, не сж нѣкогашнитъ гурбетчи, трѣгнали по чужди зем само да припечелятъ нѣщо. Дошли въ Германия, тѣ се поставиха въ тѣсенъ допиръ съ голѣмитъ идеи които днесъ даватъ тонъ и багра въ нашето време. Тѣ имаха възможность да опознаятъ германския трудъ и социаленъ редъ и станаха неговъ вѣренъ защитникъ. Тѣ знаятъ какъ тѣхнитъ германски другар живѣятъ и творятъ, знаятъ на какви социални придобивки се радватъ тѣ и желаятъ тия придобивки, които с основата на единъ новъ и реален социализмъ, да ги иматъ и въ своята родина. Тѣ сж днесъ онзи прогресивенъ политически елементъ, който се бори за новъ общественъ редъ на действителна социална справедливостъ. Тѣ си даватъ ясна смѣтка за всичк несгоди, които знаятъ, че сж резултатъ на войната, а не на германската социална политика, тѣ познаватъ своето и довершно състояние и утре, когато ще се създаватъ основитъ на единъ новъ общественъ строй, ще наложатъ своитъ социални искания и социални възгледи въ основата на новия социалистически строй и въ своята страна.

Любознателни французки работници.

Единъ отъ най-голѣмитъ лагери за французки работници се е превърналъ на културно срѣдище за французкиятъ работници въ Германия. По инициатива на французки студенти отъ самитъ тѣхъ сж уредени най-разнообразни курсове за работници. Живѣщитъ въ лагера работници, пове чето отъ които сж специалисти, посещаватъ масово и много редовно четинитъ лекции. Предметитъ, които се застъпватъ сж преди всичко нѣмски езикъ, математика и машинно чер

ОТЪ ТУЖДЕ
ОТЪ ТАМЪ

Европейска култура

«Ограбенитъ» произведения на изкуството.

Директорътъ на лондонската национална галерия, съръ Кенетъ Клеркъ заяви следъ едно свое посещение въ Парижъ: «Презъ последнитъ години чувахме често, че германцитъ сж ограбили произведенията на изкуството отъ Лувъръ и други французки музеи. Често бѣхъ замолванъ да изразя възмущението си отъ това въображаемо варварство. За щастие азъ се въздържахъ. Става въпросъ за неопитна и глупава пропаганда. Съ изключение на две германски картини, които иматъ значение само за любители, не е отстранена нито отъ Лувъръ, нито отъ който и да е провинциаленъ музей, нито една картина. Това ми потвърди сжщо и главниятъ директоръ на изящнитъ изкуства въ Франция. Всичко това не изненадва.

къмъ музеитъ и произведенията на изкуството.

Известниятъ филмовъ артистъ Паулъ Вегенеръ, който на 11 декемврий м. г. навърши 70 години, е приелъ да играе две роли въ новитъ филмове на «Тера»: «Случаятъ Моландеръ» и «Ветеринарниятъ лѣкаръ д-ръ Влименъ». Споредъ едноименнитъ романи на холандскиятъ писателъ Родхеръ. Очаква се, че голѣмиятъ артистъ ще допринесе съ характерната си игра много за успѣха на двата филма.

Отъ 1 януарий т. г. вестникътъ за българитъ въ Германия «Родина» започва петата си годишнина. Вестникътъ излиза седмично въ 6 страници, съ най-разнообразенъ информационенъ материалъ и всички официални съобщения на германскиятъ власти и Българското национално правителство, които сж отъ особень интересъ.

Закво

DAS NEUE EUROPA

Германското списание «Нова Европа» помъства статията на проф. В. Циглеръ «Борба за Европа». Авторът пише между другото:

«Европа се намира въ една борба на животъ и смъртъ! Отъ изтокъ заплашватъ армиятъ на болшевиѣзма. Тѣхната целъ е осъществяването на комунистическата свѣтвна революция, която иска да премахне всѣка частна собственостъ, да унищожи всѣко здраво селячество, да свърши съ гражданството. Въ този безпримѣренъ тероръ трѣбва да бждатъ ограбени културата и особеността на европейскитѣ народи. Всѣка привързаностъ къмъ земята трѣбва да изчезне, всѣка народна сила трѣбва да бжде пречупена. Владетелитѣ на Кремль се нуждаятъ отъ покорни, несъпротивителни, сиви маси, чието благополучие или бедствие имъ сж безразлични.

На западъ стоятъ други врагове на Европа. Това сж авангардитѣ на еврейскитѣ експлоататори отъ Лондонъ и Вашингтонъ. Тѣ искатъ да разрушатъ новоизграждания се европейски редъ, да ограбятъ културнитѣ съкровища на Европа, да подчинятъ населението ѝ на своята система на свѣтвно господство и съ това да го предадатъ на колебанията на конюктурата и безработицата. Тѣхната единствена целъ е увеличаването на собственитѣ имъ печалби.

Между тѣзи два фронта стоятъ европейскитѣ народи. Тѣ трѣбва да избиратъ.

И тѣ сж избрали! Европа не иска нито да загине въ болшевишкия адъ, нито да страда въ душацитъ лапи на алчни евреи. Мжже отъ почти всички европейски нации сж влѣзли подъ знамената въ борба срещу тази заплаха. Най-добритѣ мжже сж последвали гласа на часа. Образувана е една европейска борческа общностъ!»

Европа иска да остане Европа! Тя иска обаче да стане следъ тази война една нова Европа, обединена чрезъ своята обща борба, единна въ волята си да уреди съ достоинство своя животъ, да разпредѣли справедливо

си дарувания, сжщо така и отъ нравственото държане и отговорността на своитѣ ръководни личности. Тя противопоставя военно на маситѣ и числото самостоятелността на отдѣлния боець и побеждава съ силата на една нравствена идея, идеята на творческото човѣчество. Тя се чувствува въ началото на една нова епоха и вижда предъ себе си една нова творба на мира, която голѣмиятъ творецъ Адолфъ Хитлеръ иска да изгради.»

«Европа ще победи въ тази война, защото тя държи въ ръцетѣ си идеята за справедливия миръ.»

Списанието за Рускитѣ освободителни войски помъства манифеста на Комитета за освобождение на народитѣ въ Русия. Следнитѣ пасажи отъ този манифестъ, подписанъ отъ генералъ Власовъ и останалитѣ членове на комитета, изразяватъ най-добре ясна погледъ, който иматъ ръководнитѣ лица на руското освободително движение и тѣхнитѣ съмишленици, за сжщината на днешната война и истинскитѣ намѣрения на болшевиѣзма.

«Въ часъ на тежки изпитания ние сме длъжни да решимъ сждбата на нашата Родина, на нашитѣ народи, нашата собствена сждба.

Човѣчеството преживѣва епоха на най-голѣми сътресения. Днешната свѣтвна война е смъртна борба на противоположни политически системи. Борятъ се силитѣ на империализма, начело съ плутократитѣ на Англия и С. Ш., чието величие се гради върху угнетяването и експлоатацията на други народи. Борятъ се силитѣ на интернационализъма начело съ кликата на Сталинъ, мечтающа за свѣтвна революция и унищожаване на националната независимостъ на другитѣ страни и народи. Борятъ се свободолобивитѣ народи, жадуващи да живѣятъ свой животъ, опредѣленъ отъ тѣхното собствено историческо развитие.

Нѣма по-голѣмо претѣвление отъ това, да се разорява, както това прави Сталинъ, една страна и да се подтискатъ народитѣ, които се стремятъ да запазятъ земята на своитѣ прадѣ-

се угнетява другъ народъ и да му се налага своята воля.

Силитѣ на разрушението и поробителството прикриватъ своитѣ претѣпни цели съ лозунги за защита на свободата, демокрацията, културата и цивилизацията. Подъ защита на свободата тѣ разбиратъ завоюване на чужди земи. Подъ защита на демокрацията тѣ разбиратъ насилствено натрапване на своята политическа система на другитѣ държави. Подъ защита на културата и цивилизацията тѣ разбиратъ разрушаване паметниците на културата и цивилизацията, създадени съ хилядогодишния трудъ на другитѣ народи.

Преди две години Сталинъ можеше още да залъгва народитѣ съ фрази за патриотичния, освободителенъ характеръ на войната. Днесъ червената армия премина държавнитѣ граници на Съветския Съюзъ, навлѣзе въ Ромъния, България, Сърбия, Хърватско, Унгария и залива съ кръвь чужди земи. Днесъ се вижда истинския характеръ на продължаваната отъ болшевицитѣ война. Нейната целъ е да закрепни още повече господството на сталинската тирания надъ народитѣ на Русия и да наложи това господство надъ цѣлия свѣтъ.»

За твърдата воля на румънскитѣ националисти да се борятъ и освободятъ страната си отъ болшевиѣзма, пише румънското списание «Гласътъ на времето»:

«Еврейскиятъ болшевиѣзмъ, намѣрилъ най-дълбока омраза и погнуса въ народната душа, въ случай на триумфъ би причинилъ сжщо и края на Румъния, ако не сполучимъ да изтръгнемъ нашата страна отъ тиранията на Кремль! Нашиятъ народъ, обаче, истинскитѣ синове на Румъния, продължаватъ борбата! Тѣ отклоняватъ всѣко предложение на болшевицитѣ за примирие.

Сжщо така, както нѣкога полк. Радовичеану разби болшевишкиитѣ банди при ягъ и както генералъ Мосайу се бори срещу Бела Кувъ въ Унгария, така днесъ се образува една фанатична румънска войска, която ще освободи нашата земя отъ болшевишката чума; тя ще издигне отново олтара на вѣрата на нашитѣ дѣди и ще осигури правото на Румъния за

Арно Брекеръ

Знамето

Забелшанне

РАЗКАЗЪ ОТЪ ГИЛО БРЪСТОВСКИ

Дѣдо Боне имаше двама сина, оженени, работни съ по три дечица. Христо бѣше мълчаливъ, упоритъ и все го теглѣше къмъ нивитѣ, сякашъ му бѣ хвърленъ пѣпа въ тѣхъ. Неговата жена Вела сякашъ не бѣше му жена — а сестра. Тръгваше ли Христо на работа, тръгваше и тя съ него, и докато да стигнатъ до нивата, тя или ще плете или ще преде или пѣкъ ще суче върви, за царвудитѣ на децата. Дѣдо Боне бѣше доволенъ отъ него, защото виждаше въ лицето му добъръ замѣстникъ. Спокоенъ бѣше, че всичко ще се подреди, че нивитѣ нѣма да останатъ незасѣти, ливадитѣ неокосени и двора безъ дърва.

Георги бѣше другъ. Идѣше му отрѣжки да вземе брадва, да поправи колата, да потегне качета и кащи, да претърси керемидитѣ отъ покрива, да излепи кошовеги и да впрегне една чифтъ волове, за да отиде по кирия. Жена му Гуга бѣше друга. Пообичваше да свърши на бърза рѣка каквото има да свършва изъ къщи, да се облѣче съ хубави дрехи, да забради снѣжно-бѣла забрадка, да разрумѣни лице, да шѣтне по махлата, да се събере съ съседки и да започне:

— Ма, знаете ли, че оная, тѣй и тѣй! Ами онзи, мари, той, а?

Но дѣдо Боне бѣше доволенъ. Слушаха го и честичко имъ се поскарваше. И може би щѣха добре да си живѣятъ, ако Саджка не бѣше миналъ покрай нивата, където жнѣше Вела съ други жѣтвари и не бѣше и рекълъ:

— Така, жнѣнешъ ти, а не знаешъ егърва ти какво прави! Изпѣдила децата гладни, а тѣ, горкичкитѣ, плачатъ ли плачатъ. Ако не бѣше баба Стана да ги прибере, отъ гладъ щѣха да умратъ, мари, булка!

Само това и каза, понакрѣхна се малко, засука мустака и се изгуби по пѣтя съ бжкела на рамо.

За Вела това бѣше достатѣчно: хвърли сѣрпа, взе кобилицата на рамо и тичешкомъ изчезна по напечения пѣтъ къмъ селото.

Какво можеше да се очаква отъ това? Разбирз се, колкото бабички и деца бѣха останали по махлата се събраха

около вратника на дѣдо Боне и съ услада гледаха и слушаха, какъ две снахи се пердашаха така, че на всички имъ харесваше. Опита се дѣдо Боне да ги разтърве, ала тѣ го натупаха и пакъ продължиха да се скубиятъ една друга. И не бѣше причина само Саджка. Отъ дълго време и Вела и Гуга напластяваха по нѣщо на сърдцата си, а на тая суха слама трѣбваше само искрата на Саджка, за да пламне и да не загасне.

Прибраха се всички вечерѣта, кавгата продължи, макаръ Гуга да се кълнѣше, че не е била децата и не ги е оставяла гладни. Всички разбраха, че така не може да върви. Христо и Георги сжщо така взеха да си надумватъ кой по-вече е работилъ. И единиятъ и другиятъ намираха единъ изходъ — дѣлба. Само дѣдо Боне поклащаше глава въ несъгласие и току думаше:

— На едни отъ нѣмане имъ щуква ума, а на васъ отъ имане.

— Склони, татъ, склони да ни раздѣлишг! При когото искашъ, при него остани! Кой ще се откаже да те гледа? Нека всѣки си вземе работата въ рѣце и да си домъ направи. Така не може. Защо да ставаме за смѣхъ на хората?

Дълго мисли и охка дѣдо Боне. Той събираше децата около себе си, милваше ги по главитѣ, и когато сълзитѣ му припарваха, чевръсто излизаше по двора, за да не видятъ, че дѣдо имъ може и да плаче. Но склони.

— Да бжде както вие искате, но пакъ ви казвамъ: дѣлба — то не е като да сте заедно!

И ги раздѣли. Реши да остане при Георги. Не защото го повече обичаше, а защото чувствуваше, че Георги нѣма здрава рѣка на стопанинѣ, както Христо, да е по-близо до него, че да го съветва, да го напѣтствува докато подемемъ самъ работата. Па като почувствува, че Георги е вече здраво стѣпилъ на крака, ще иде пѣкъ при Христо. И единия и другия нѣма да остави. Нали сж все негови? Днитѣ започнаха да се нижатъ все така, както всички дни: ту бавно, ту бърже, спроти това какво очакваха хората отъ тѣхъ. Но, случи се това, което дѣдо Боне не очакваше. Както бѣха сѣднали да ядатъ, Гуга отвори уста:

— Па само Георги ли ти е синъ, защо не отидешг пѣкъ при другата да те погледа?

Дѣдо Боне усѣти какъ нѣщо го прерѣза презъ сърдцето. А нѣмаше още месецъ време. Георги бѣше свелъ глава и мълчаливо сърбаше отъ чорбата.

— Ехъ, ще ида. То се видѣ, че за мене нѣма мѣсто вече на тая грѣшна земя. Но какво да се прави?! — Живъ човѣкъ съмъ. Да можеше да се умира, когато поиска човѣкъ...

И стана. Нѣщо горчиво засѣдна въ гърдитѣ му. Метна погледъ къмъ децата и сълзи рѣкнаха по набръчканото му лице. Излѣзе. Притѣмнѣло му бѣше макаръ да бѣ ясенъ день. Ходи, скита отъ слогъ на слогъ, отъ нива на нива, присѣдаше подъ крушитѣ, ала буцата която бѣше засѣднала въ гърдитѣ му, не се махваше. Вечерята отиде при Христо. Запита ги какъ сж, какво правятъ, погали децата и съ глуха въздишка запита:

— Ще мога ли да се пренеса, сине?

— Какво?

— Георги и Гуга ме вече не искатъ, па нѣма кжде да отида....

— Хе, че много скоро ти се нагледаха! Нали ужъ бѣхме решили половинъ година у тѣхъ и половинъ година у насъ? Върни се при тѣхъ! Това, което сме говорили, нѣма да откажа. Като сторишг шестѣ месеца, тогава ела!

Настѣпиха лоши дни за дѣдо Боне. Бѣше го срамъ и болно му бѣше. Стана за присмѣхъ на хората. Въшки го нападнаха, ризитѣ му станаха сякашъ въ катранъ варени. Бѣше още топло и можеше да спи тукъ-тамъ изъ сламитѣ безъ да го видятъ, но заесени се, а сламата — и тя стана зла. И тя го не искаше. Отъ гладъ взе бърже да слабѣе. Крѣчми не обичаше, но веднѣжъ се реши и влѣзе, защото вътре бѣше по-топло. Ходи на два пѣти, нѣмаше пари да си купи поне шишенце ракия, а крѣчмарѣтъ го гледаше не така, както гледаше ония, които имаха пари да си плащатъ. Но Вутѣо Лисицата веднѣжъ го заговори:

— Дѣдо Боне, какъ така стана, че ти, добриятъ човѣкъ, работниятъ човѣкъ, до тамъ да стигнешг?

Тия думи дѣдо Боне очакваше, но сега тѣ го закапаха право за сърдцето.

— Какво да ти кажа, синко! Учатъ такава...

— Слушай, дѣдо Боне, макаръ, че си по-старъ искамъ на умъ да те науча, ако искашъ животѣтъ ти да стане животъ човѣшки. Искамъ само едно отъ тебе: да идвашъ всѣки день. Азъ ще те храня, ще те обличамъ и пари ще ти давамъ, но да ме слушашъ каквото казвамъ. Ще ми плащашъ после. Съгласенъ ли си?

— Ехъ, синко, не се подигравай съ старъ човѣкъ!

— Не се подигравамъ, бе дѣдо Боне! На, Богъ ми е свидетел! Я, почакай малко!

Вутѣо Лисицата изчезна въ задната соба и по едно време се върна съ нѣкакъвъ волски рогъ. Той го проби съ една телчица, която напече въ камината, върза му връвчица, па написа нѣщо на нѣкаква книжка и я пѣхна

усмихнатъ дяволито, се обърна къмъ дѣдо Боне:

— Слушай сега: този рогъ ще го окачишъ на пояса си да виси отъ една страна! Като минешъ покрай дома на Георги или на Христо, гледай да го видятъ. Ако нѣкой те запита какво носишъ вътре, ще му кажешъ: който ме гледа, за него ще остане. Разбра ли? Ако ме слушашъ, и пари ще имашъ и всичко ще имашъ.

Дѣдо Боне дълго гледа рога, после погледна Вутьо въ очи, кимна съ глава, ала гладътъ го накара да почувствува нѣкаква надежда у себе си.

— Ей, че си! Той и баща ти, Богъ да го прости, бѣше хитъръ човѣкъ, но ти го надмина!

Вутьо се почувствува поласканъ и чевръсто припече на мангала два суджука и още топли ги поднесе на дѣдо Боне. После му донесе хлѣбецъ, припече му червена чушчица и я стърка надъ зачервенитѣ суджуци. Налѣ шишенце ракия, налѣ и за себе си и присѣдна.

— Ха, сега си хапни и пейни! Кога имашъ пари, тогава ще плащашъ.

Дѣдо Боне дълго време клати глава, пейна ракийката, па взе отъ хлѣбеца, нерешително откъсна отъ суджука и все така нерешително задѣвка. Вутьо му поднесе и шишенце съ вино. О, откога дѣдо Боне не бѣше хапвалъ

така! Горчивината, която усѣщаше въ гърдитѣ си лека-полека изчезна. Стана му дори весело. Стана приказливъ. Късно привечеръ, веселъ и доволенъ, той мина покрай къщата на Георги.

— Добъръ вечеръ! Отбихъ се да видя децата. Домжчнѣ ми за тѣхъ. — Следъ това ги погали, цѣлуна ги, даде имъ по паричка и си тръгна.

— Баща така свръшашъ, татво: — запита Георги като не снемаше очи отъ рога.

— Рекохъ да намина и къмъ Христови. Да ги видя...

— Хе, остани! Има време, ще ги видишъ и тѣхъ. Нали и ние сме ти свои? Па какво си помѣкналъ тоя рогъ? На какво си заприличалъ?

— Това имамъ, това нося.

И излѣзе. Отиде и у Христови. Сѣщото каза. Само, че тукъ не устоя. Остана да спи.

Днитѣ станаха по-свѣтли и по-радостни. Дѣдо Боне вече ходѣше избръснатъ, опранъ, веселъ и нахраненъ. Но се случи друго: не се мина недѣля време и Георги и Гуга дофтасаха у Христови.

— Татво при насъ ще дойде! И ние сме му деца!

И започна отново кавга, но дѣдо Боне нѣмаше причини да се оплаква. Ходѣше редовно въ кръчмата.

Но единъ день легна боленъ. Силитѣ го напустнаха. Повикаха и лѣкаръ отъ града, а той имъ пришепна, че старецътъ е вече пѣтникъ. Дохождаха отъ махалата да го видятъ, а той все зарѣчваше:

— Когато дойде Господъ да си ме прибере, да повикатъ сѣдията да отвори рога!

Кой можеше да не изпълни волята на този добъръ старецъ! Малко време лежа, и когато невидимата му взе душата, на устата му остана лека усмивка. Тя бѣше толкова радостна колкото и прощаваща. Когато разбраха, че е вече свръшилъ, снахитѣ и синовецѣ се разреваха. Най-много пицѣше Гуга. Тя искаше да надвика Вела. И Георги много плака, повече отъ Христо.

Дойде сѣдията. Всички му сториха мѣсто, въведоха го при умрѣлия, той откочи рога, разпита кои сж му синове, снахи, внуци, роднини. Събра всички въ другата соба на Христовата къща, говори имъ нѣщо, каза на секретаря какво да пише и пристѣпи къмъ отваряне на рога. На всички очитѣ имъ бѣха напрегнати. Снахитѣ се рѣгаха въ ребрата коя да бжде по-близо, а Георги издебна и се пѣхна предъ Христо. Той каза, че баща му е живѣлъ повече при него. Вела оспори това, но сѣдията ги погледна строго и каза:

— Сега да видимъ какво е оставилъ умрѣлиятъ.

Той извади парцалъ, после другъ, трети, четвърти, рогътъ се изпразваше, а онова, което очакваха, все още не излизаше на яве. Най-после сѣдията извади нѣкакво листче, разгъна го, взрѣ се внимателно и каза:

— Сега слушайте какво е написано тукъ:

«Баща, който раздѣли синовецѣ си приживѣ, е най-голѣмиятъ глупакъ.»

Следъ ковчега вѣрвѣха двамата сина и дветѣ снахи, обронили глави, но никой не можа да разбере, отъ тѣга ли бѣше или отъ срамъ.

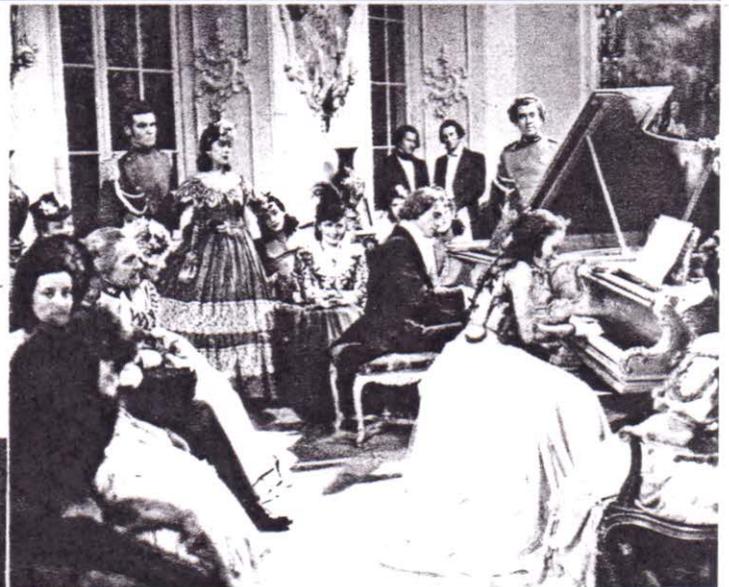
„МЕЧТАНИЕ“

Единъ новъ Уфа-филмъ

Фридрихъ Викъ, музикаленъ педагогъ, и неговата дъщеря Клара Шуманъ (Хилде Кралъ), пианистка, сж две напълно различни натури. Общата имъ обаче любовъ къмъ музиката изглажда накрая всички противоречия и недоразумения.

ОТМОРА ЗА ОЧИТЪ

Едно щастливо семейство: композиторътъ на романтичната музика Робертъ Шуманъ (Матиасъ Виманъ) и неговата съпруга, прочутата пианистка, Клара Шуманъ (Хилде Кралъ).

Прехласнати слушатъ посетителитъ на този парижки салонъ, защото рѣдко събитие е да имашъ възможностъ да се насладишъ на изкуството на такива голѣми майстори-пианисти Францъ Листъ (Емиль Локампъ) и Клара Шуманъ.

Кой как што може!

Фейлетонъ отъ Хрис

Азъ не съмъ суевѣренъ, нито вѣрвамъ въ сънища, но всѣкога, когато сънувамъ учителя си по математика отъ гимназията, знамъ, че ще ми се случи сигурно нѣщо особено неприятно. Та и днесъ: събудихъ се съ горчиво въ устата, а предъ очитѣ ми все още се мждръше образътъ на

човѣка, който навремето правѣше класната стая да ми се струва адско мжчилице. Първо ми мина презъ ума, че сигурно хазяйката ми ще вдигне пакъ скандалъ по нѣкакъвъ поводъ, после, че

може би пощата ще ме «зарадва» съ покана отъ Арбайтсамта да постѣпя на работа въ нѣкоя фабрика, или, че днесъ ще загубя отново 300—400 марки на покеръ. Махнахъ съ ржка — да става каквото ще!

До обѣдъ не ми се случи никаква неприятностъ. На обѣдъ сжщо. Дори обѣдвахъ двойна порция виенски шницелъ. (Цената на флайшмаркитѣ отново се е повишила. Ще трѣбва да дигна цената на цигаритѣ!) Следъ обѣдъ бѣхъ въ кафенето и посвѣршихъ малко работа: препродадохъ нѣколко чифта дамски чорапи и половинъ кило кафе. Ето на — осигурихъ пари за поне три игри на покеръ. Кой каквото ще да си говори, но животътъ все пакъ не е толкова тежъкъ. Дори и въ шестата година на войната!

Излѣзохъ да се поразходя. Имахъ намѣрение вечерта да отида на кино, та за целта се налагаше да си намѣря съответна компания отъ обратния полъ. Трамвайната спирка предъ операта е много удобно мѣсто за този видъ ловъ. А и дивечъ се намира. Ето, напримѣръ, онази тамъ кадифяна барета! Тъкмо бѣхъ вече решилъ да направя първата стѣпка къмъ запознаване, нѣкой ме потупа по рамото: «Ей, ти нали си нашенець?» Обърнахъ се — двама младежи. — Ха, да ни покажешъ кжде се записватъ доброволцитѣ, че не сме тукашни.

Направихъ кисела физиономия — кой ги дяволъ пкъкъ домете тѣзи! А и вѣншниятъ имъ видъ бѣше такъвъ, че неволно се озърнахъ, дали нѣкой познатъ нѣма да види въ какво отбрано общество

пъкъ защо си си дигналъ толкозъ високо крачолитъ на панталонитъ като нѣма калъ?! — изгърмѣ на единъ дѣхъ онзи съ сандѣчето. Той бѣше започналъ вече нѣщо недружелюбно да ме гледа и трѣгна нѣколко крачки предъ насъ.

— Слушайте, приятели, вижда се, че вие много мжчно схващате истинското положение на нѣщата, та ще трѣбва да ви го обяснявамъ по-просто.

— Ако става дума за политиката, вѣрно, че съмъ училъ само до трети класъ и много не я разбирамъ, ме прекъсна другиятъ.

— Не за политиката става дума, ами за такива като тебе! — Хвана ме ядъ. Не стига, че ми погодиха такъвъ номеръ за киното, че ме разкарватъ сега пеша изъ града, ами ще ми четатъ лекции по национализъмъ и обществено съзнание. И азъ съмъ националистъ. Пъкъ, ако искатъ да знаятъ, съ общественостъ се занимавамъ още отъ гимназията — дори бѣхъ председателъ на въздържателното д-во.

— На този свѣтъ има два вида хора, започнахъ азъ отново, преизпълненъ съ най-добро желание да дамъ на тѣзи дебели глави да разбератъ истината. — Единитъ трѣбва да работятъ, а другитъ — да редятъ държавата, да управляватъ. Това сж ученитъ. Разбра ли? Ха! Вие сте отъ хората, които работятъ. Сега, намислили сте, ще се биете да се освободи България. Добре! Азъ пъкъ уча, трудя се отъ сутринъ до вечеръ да стана ученъ, та да бѣда полезенъ, когато взема дейно участие при изграждане на новата държава. Затова азъ и такива като мене трѣбва да бѣдатъ запазени за това време. Въ края на краищата, нашата целъ, и вашата и моята, е една и сжща, но пжтищата ни сж различни.

Двамата спрѣха, сякащъ правѣха усилия да разбератъ това, което имъ казахъ. Хванаха ме нервитъ. Ей, че простотия! Едва се сдържахъ да не избухна.

— Искахъ да кажа, че всѣки трѣбва да помага споредъ силитъ и способноститъ си. Съ една дума — кой както може.

— А, така ли?! Тука вече нѣма да се разберемъ.

всѣки трѣвова да е готовъ да се бие за държавата си! — запали се онзи съ бохчичката.

— Вие сега нѣма да ме учите кое е право и кое не! Главитъ ви още не сж дозрѣли за това! Едно трѣбва да е ясно — всѣка жаба да си знае гъола!

Не можахъ да разбера какво ги раздражни толкова, но сега и двамата проявиха явни признаци на неудоволствие. Особено този, който вървѣше предъ мене, два пжти се обърна и въ погледа му можахъ да видя закана.

— Сега вече се разбрахме, нали? — взехъ азъ отново думата, съ желание да стопля малко атмосферата и да загладя лошото впечатление. — Та, всѣки споредъ силитъ си, кой както може! Ученитъ съ ума си, проститъ —

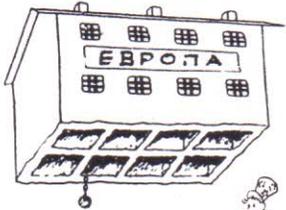

Не можахъ да се доизкажа. Видѣхъ само какъ сѣндѣчето се премѣсти отъ дѣсната въ лѣвата ржка, единъ голѣмъ юмрукъ се мѣрна предъ носа ми, а презъ хилядитъ звѣнци, които прозвучаха въ ушитъ ми, успѣхъ да чуя гласа му: «Нá ти — кой както може!»

Азъ си зная: всѣкога, когато сънувамъ учителя си по математика ще ми се случи нѣщо особено неприятно!

по лъжевка

«Чудесен затворъ, братчета! Липсва само основата — победата, върху която искаме да го изградимъ...»

Въ С.С.С.Р.

Отива Иванъ Николаевичъ по справка въ едно учреждение, уреждатъ му бързо работата, за около две седмици, и на тръгване казва: «Слава Богу, свършихме и това благополучно!»

— Не казвай «Слава Богу», а «Слава Сталину!», другарю Николаевичъ, го спира чиновникътъ отъ гишето.

— Ну, харашо! А когато Сталинъ... всички сме се родили и ще умремъ... тъй да се каже... умре, тогава, какъ ще казваме?

— Слава Богу!

Единъ автомобилъ връхлита върху тротоара.

— Човъче, обръща се пешеходецътъ къмъ шофьора, знаете ли, че заради това невнимание ще ви отнѣматъ позволителното за каране?

— Изключено! - отвръща шофьорътъ.

— ???

— Азъ въобще нѣмамъ позволено.

— Предприятието Ви има много хубави помѣщения. Колко души работятъ при Васъ?

— Половината.

— Защо въ ресторанта криешъ винаги чадъра си подъ масата? Въроятно се страхувашъ, че нѣкой ще ти го открадне?

— Не! Страхувамъ се да не си го познае нѣкой.

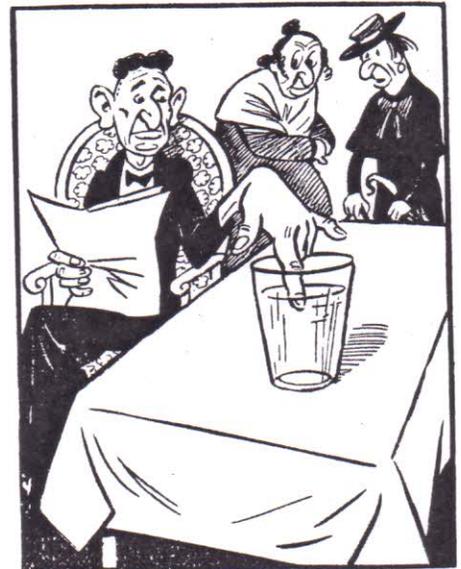
— Какво трѣбва да Ви дамъ, сестра Ана, за да получа най-последна цѣлувка?

— Хлороформъ, господинъ докторе!

20 годишната еволюция на болшевиъзма

Американскитѣ вестници съобщиха за създаване на еврейска бойна флота.

Ребека на Сара: «Мой Исаакъ ши ходи на море. Сига свиква вече на водата.»

Анекдотъ.

Кайзеръ Йосифъ II обичалъ да пътува инкогнито, дори и когато билъ съ свита. Веднажъ отишелъ въ Лембергъ, придружаванъ отъ много царедворци. Слѣзълъ въ една гостоприемница, взелъ стая, и започналъ да се бръсне. Дошла съдържателката и го попитала за желанията му. Подреждайки стаята на голѣмия царедворецъ, както тя предполагала, не могла да одържи любопитството си и попитала:

— Извинете, Ваша милостъ, смѣя ли да попитамъ каква служба изпълнявате при Негово Величество?

— Ахъ, нищо особено, отговорилъ кайзерътъ, — бръсна го отъ време на време!